

ΕΘΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΛΡΙΘ. 4

Ἐκαστον τεύχος Δραχ. 1

15
ΜΑΪΟΥ

1921

“ΕΘΝΙΚΗ ΖΩΗ,,

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΕΥΑΓ. ΜΑΥΡΟΓΕΝΗΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 20. - ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 30.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛ. 6.

ΕΤΟΣ Α' - ΑΡΙΘ. 4.
15 ΜΑΪΟΥ 1921

ΕΚΑΣΤΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 1
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 44. — ΤΗΛ. II-07

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Στρατιωτικοί και Κοινωνικοί πόλεμοι. — Εργασία και χαρακτήρ. — Τα ανάποδα της ζωής. — Το όρος Έβερεστ. — Άρκει... (διήγημα). — Αρχαιολογικά. — Η σύζυγος. — Εγκαίνια της Εκδόσεως του Λυκείου των Ελληνίδων. — Γενεαλογία και ψυχολογία των ανθέων. — Φωνή πεινώντων. — Το λήξαν μουσικόν έτος. — Νυκτώνει... (μυθιστόρημα). — Κοσμική ζωή. — Πτωχή καρδιά (ποίημα). — Παράξενα και περίεργα. — Άλληλογραφία.

“ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ,,

«Η Έθνική Ζωή» εύτυχήσασα να καταχωρήση εις τὸ προηγούμενον τεύχος της τὸν ἐπίλογον τοῦ ἀριστουργηματικοῦ ἔργου τῆς Ὑψηλῆς συζύγου τῆς Α. Υ. τοῦ Πρίγκηπος Γεωργίου, εὐρίσκειται εις τὴν εὐχάριστον θέσιν καὶ σήμερον, νὰ γνωρίση πρὸς τοὺς ἀναγνώστας της, ὅτι ὁ ἐκδοτικὸς Οἶκος «Ἄγκυρα» ἐπέτυχε τὴν ἄδειαν νὰ ἐκδώσῃ ἐν μεταφράσει τὸ ὡραίων ἔργον, εις τὸ ὁποῖον μὲ χαρκτηριστικὴν γλαφυρότητα, βαθύτητα καὶ σαφήνειαν, ἐρευνᾷ ἡ συγγραφεὺς τὰ αἴτια τῶν Στρατιωτικῶν καὶ Κοινωνικῶν πολέμων, ἀναλύουσα φιλοσοφικώτατα τὰ διάφορα φαινόμενα ἐν τῇ μεταπολεμικῇ Κοινωνίᾳ.

Ὁ Ἐκδοτικὸς Οἶκος «Ἄγκυρα» ἐπέτυχε μεγίστην ἐπιτυχίαν ἐξασφαλίσας τὴν ἄδειαν τῆς ἐκδόσεως, ἣτις θὰ ἐπισύρῃ ἀσφαλῶς τὴν προσοχὴν παντὸς φιλολογοῦντος ἀλλὰ καὶ ἐνδιαφερομένου διὰ τὴν μελέτην τῆς συγχρόνου κοινωνικῆς ζωῆς, ἡ ὁποία παρουσιάζει τσαυτὰς ἐκφάνσεις, τσαυτὰ γεγονότα, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀρχικὴ αἰτία, παραμένει πάντοτε ἡ «ψυχὴ τῶν φυλῶν». Τὸ μέτρον τῶν βαθυτάτων συλλογισμῶν τῆς Ὑψηλῆς συγγραφεῶς, ἀριστα διαφαίνεται ἐν τῇ παρατιθεμένῃ ἐνταῦθα «Εἰσαγωγῇ» τοῦ ἔργου, τὴν ὁποίαν εὐηρεστήθη νὰ μᾶς παραχωρήσῃ ἡ Διεύθυνσις τοῦ ἐκδοτικοῦ τμήματος τῆς «Ἄγκυρας».

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Επὶ τέσσαρα ὀλόκληρα χρόνια ἤκουσα νὰ βροντᾷ τὸ κανόνι τῆς μάχης εἰς τὸν ἀνοικτὸν ὀρίζοντα τῶν πεδιάδων.

Ἡ τύχη τῆς χώρας εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθην, ἐπαίξετο. Καὶ ὁ ἄπειρος πόνος τῆς ἀνθρωπίνης μάχης ποῦ ὑπέφερε καὶ μάτωνε, ἀνηγχρῶσε βαθειὰ μέσα μου.

Στὲς ἀτελείωτες ἡμέρες τῆς προσδοκίας, ὁ πόθος νὰ νοιώσω τόσην βάσανον, τόσο μεγαλεῖον καὶ ἥρωισμόν, μὲ παρηκολούθει ὡς ἐλπίς διακοπῆς τῆς ἀγωνίας.

Ἡξευρα ὅτι ἀπειρία τῶν γεγονότων ὑπεκφεύγει, ὅτι τὸ ἀνθρώπινον βλέμμα εἶναι βραχύ. Ἐν τούτοις ἀφοῦ μέσα εἰς τὴν λύπην μᾶς ἀπομένει ὡς ἡ ὑψηλότερα ἀνακούφισις τὸ ἐννοεῖν, ἐτολμοῦσα νὰ σηκῶσω τὸ ἀδύνατο βλέμμα μου, ἕως εἰς τὰ γιγαντιαῖα γεγονότα καὶ νὰ σημειώσω εἰς αὐτὲς τὲς σελίδες ὅ,τι ἐπίστευσα, ὅ,τι εἶδα.

* * *

Ὅταν εἰς τὲς γόησες ὥρες τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, παρήλαυνε εἰς τὰ μαθητικὰ μάτια μου, ἡ ἐποποιία τῆς Ἱστορίας μας, εἰκόνες μεγαλοπρεπεῖς ἐγεννῶντο μέσ' τὴν θαμπωμένην νεαρὰ φαντασίᾳ μου.

Ἄλλὰ τότε ἐνόμιζα ὅτι μοῦ διηγούντο παραμῦθια καὶ ὅτι ἡ Εὐρώπη τῆς σήμερον, ἡ Εὐρώπη τῆς Βιομηχανίας, τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Μουσικῆς, εἶχε ἐπὶ τέλους ἀφ' αἰσίσιν ν' ἀναπυθῆ παραταταμένα, πέραν ἴσως τῆς ἰδικῆς μου ζωῆς.

Α. Υ. ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι τώρα ἡ Ἱστορία ἐδούρτισε μπροστά' μου τὴν μεγαλειότεραν τοιχογραφίαν της, κάθε λεπτὸ προσθέτει στὴν μεγαλοπρεπῆ εἰκόνα μιὰ ὑπέρλαμπρη τελικὴ πινελιά.

Σὲ μιὰ γωνία ἀπόκοσμη, σὲ μιὰ ἐρημιὰ τριγυρισμένη ἀπὸ κήπους καὶ δάση, εἶδα ν' ἀνατέλλουν ἡμέρες φορτωμένες ἀπὸ εἰδήσεις, ἄλλοτε θλιβερές, ἄλλοτε ἐνδοξες.

Μονάχα τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ὄνειρά μου περνοῦσαν, ἀλλὰ τὰ ὄνειρα αὐτὰ ἦσαν συντροφιά καλλιτέρα ἀπὸ πολλὰς ἄλλες, γεμάτη θελγητρα καὶ ψίθυρο μελωδικό.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐγὼ ἔγραφα, τόσκι καὶ τόσκι ἔθλεπαν μάχης αἵματηράς. Τί νὰ διέκριναν ἄρα γε τὰ ἀνθρώπινα μάτια των; Τὸν σύντροφο ποῦ πέφτει, τὴν ὀβίδα ποῦ σκάζει καὶ τοὺς φειδεταὶ ἢ τοὺς σκοτώνει, τὸν ἥλιο ἢ τὴν βροχὴν ποῦ βασιάζει τὸ πονεμένο των σῶμα, τὸ χορταράκι τοῦ ὄχυρώματος ποῦ τρέμει στὸν ἄνεμο καὶ τὸν ἄδειο ὀρίζοντα; Πέραν αὐτῶν τίποτε. Ἡ φαντασία των, μόνη ἱπταμένη ὑπεράνω τοῦ ἀμέσου αὐτοῦ ὑλιστικοῦ θεάματος, ἀντίκρυζε μιάν πατρίδα ὀπλισμένην, προσέχουσαν τὰς κινήσεις ἐκάστου στρατιώτου.

Ἄν καὶ μακριὰ ἀπὸ τὴν μάχην, ἐν τούτοις ἔζησα βαθειὰ, αὐτὲς τὲς ἥρωικὰς ὥρες. Παντοῦ, στὸ ἡμίφως τῶν δασῶν ἢ κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο τῶν πεδιάδων, ἢ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ μου, συναπεκόμιζα εἰκόνες δυνατές.

"Εβλεπα τον Meuse και τον Sambre με τα βαρυνήματα κύματά των, τον Μάρνην και τον Aisne με τες γελαστές όχθες των, τες Ρωσικές πεδιάδες κάτω από τον ήλιο ή τα χιόνια των, την βιή των λαών και των στρατιωτών.

Και το σύνολον των γεγονότων, η σύνθεσις του δεσπόζει αυτών, έπρόβλεπε μέσα μου.

Που καλλιτέρα άλλως τε, παρά μέσα μας βλέπομεν τα έπιδημικά σύνολα ;

Το γεγονός δεν είναι άλλο τι παρά σπινθήρ' μόνη ή φαντασία με την δραματική και μεταμορφωτική δύναμη δημιουργεί όλην έκείνην την λάμψιν της Ιστορίας ή όποια θαμπώνει έπειτα τας γενεάς.

Παρατήρησα λοιπόν τα στρατεύματα, τας Πατρίδας ν' άντιέχουν προς την έλπίδα της νίκης. Ο κάθε λαός μου ένερανήζετο με την προαιώνιαν φυσιογνωμίαν του και ό Μεγάλος πόλεμος εξέτυλισσέτο συνέχεια του

μακρού άγώνος, ό όποιος από των άνωτέρω έποχών συνετάρρασε άνδιακόπως τα διάφορα στοιχεία της άνθρωπότητος.

Και ως να μὴν ήρκευν εις την Πατρίδα αυτά τα όλοκαυτώματα, ήκουσα ν' άντηχούν μετ' ου πολὺ νέαι προσκλήσεις υπό τα όπλα. Υπό τον ήλιον της Άνατολής νέα σύμβολα πίστωσης έφανατίζαν τα πλήθη και έν όνόματί των έφόνευον και απέθνησκον.

Έν τούτοις παρ' όλας αυτές τας άρχάς ή ζωή έξακολουθεϊ την συνεχή της εξέλιξιν. Προσφέρει το σύμπαν εις τούς δυνατούς της λαούς που κατορθώνουν να διατηρούν την ζωτικήν των δύναμιν, παρ' όλας τας τρικυμίας, ν' άντιλαμβάνωνται την σημασίαν του χρόνου και να έφορμώζουιν τας μεθόδους της προσπαθείας των. Και ή μεγαλοπρέπεια των μεγάλων άνθρωπίνων φυλών παρήλαυεν από τον προσεκτικόν νοῦν μου, ποικίλουσα την μοναξιάν μου με έπιδημικά όπτασις, όπου ή γή με τα πολλαπλά της κλίματα, τας θαλάσσας και τες άκρογιαλιές της έδίδετο εις λαούς άξιούς να βασιλεύουν ως εκ του χαρακτήρος των. Διότι ή ψυχή των φυλών μένει ή άρχική αίτία των Ιστορικών γεγονότων».

ΕΙΡΗΝΗΣ ΑΝΤ. ΚΙΝΔΥΝΗ

ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Εν τῇ κρύπτῃ τῆς ἐν Λονδίῳ Μητροπόλεως τοῦ Ἀγίου Παύλου κεῖται τὸ σῶμα τοῦ Χριστοφόρου Ρέν, τοῦ περιφήμου ἀρχιτέκτονος, τοῦ σχεδιάσαντος τὸ θαυμασίον οἰκοδόμημα. Ὑπεράνω τῆς θέσεως τῆς ἀναπαύσεως, ἐπὶ μαρμαρίνης πλακός, ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή : «Si monumentum requiris, circumspice», ἧτοι ἂν θέλητε νὰ ἴδῃτε τὸ μνημεῖόν του, παρατηρήσατε πέριξ. Ὁ Χριστόφορος Ρέν ἔχει ἐν τῇ Μητροπόλει τοῦ Ἀγίου Παύλου μνημεῖον σπουδαιότερον πάσης μαρμαρίνης ἀναμνηστικῆς στήλης ἢ βασιλικῆς μαυσωλείου. Οὔτε αἱ ὀγκώδεις διαστάσεις, οὔτε τὸ πολῦτιμον ὕλικόν ποιῶσιν ἡμῖν τὴν ἐντύπωσιν, ὅσην ἡ ἀπλή ἀλήθεια, ἐπὶ τὸ ἐκτείνεσθαι αὐτὸς ὁ ἴδιος. Τὸ ἀληθὲς μνημεῖον τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τὸ ἔργον του. Περιπατοῦντες ἐν κοιμητηρίῳ βλέπομεν πολλὰ πολῦτιμα μνημεῖα καὶ ἀναγινώσκμεν ἐπιγραφάς, αἷτινες διὰ φράσεων ἀποπνευσθῶν ἀγάπην, ἀφηγοῦνται τὰς ἀρετὰς τῶν ἀπεθόντων. Ἄλλὰ τὰ μνημεῖα εἶναι ἐκτισμένα ὑπ' ἄλλων χειρῶν καὶ πολλάκις ἀναγκάζομεθα νὰ σκεφθῶμεν, ὅτι ἡ μετὰ θάνατον ἐπιδείξις αὐτῆ εἶναι ἐμπαιγμὸς τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν ἀναπολοῦσι. Ἐὰν πραγματικὰ ἡμῶν μνημεῖα δὲν θὰ εὐρεθῶσιν ἐν κοιμητηρίῳ, ἀλλ' ἐν τῇ πραγματικῇ ἐργασίᾳ τῶν χειρῶν ἡμῶν καὶ τοῦ νοῦ, ἐν ὅσῳ εἴμεθα ἐν τῇ ζωῇ. Ἡ μητρόπολις τοῦ Ἀγίου Παύλου εἶναι καταλλήλων μνημεῖον, διότι συμβόλιζε τὸν χαρακτήρα τοῦ οἰκοδόμησαντος καὶ ὑπομνήσκει τὴν ὑπομονητικὴν ἐργασίαν, τὴν θαυμασίαν ἐπιδειξιότητα καὶ τὰ εὐγενῆ ἰδεώδη τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις συνέλαβε καὶ ἐξέτελεσε τὸ ἐκπολιτιστικὸν τοῦτο οἰκοδόμημα. Ὁ Χριστόφορος Ρέν ἔθρην ἐἰς τὸ μέγα ἐκεῖνο οἰκοδόμημα τὸ κάλλιστον, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ· τὸς μεγίστας του σκέψεις, τοὺς εὐγενεστάτους του σκοποὺς καὶ τὰς καλλίστας γνώσεις πᾶσαι καὶ τὴν ἰκανότητά αὐτοῦ. Ἡ μητρόπολις τοῦ Ἀγίου Παύλου δὲν καθήρχοντο ἐντὸς ἐλαττωματικῶν ὕλικῶν, οὐδὲ ὑπὸ εὐτελεῶς τέχνης, εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς δὲν ἐγένοντο δόλιχα τεχνάσματα ἢ πονηραὶ προφάσεις, κακαὶ ἀπάται ἢ φάλαξ ὑπεκρυφαί. Ὁ ἄνθρωπος ἀφιέρωθ' εἰς τὸ ἔργον τοῦ ψυχῆς τε καὶ σώματος καὶ ἐν ᾧ τὸ σῶμά του ἀναπύεται ἀκόμη ἐντὸς τῶν τοίχων ἐκείνων, ὁ Χριστόφορος Ρέν ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ ἐν τῇ μητροπόλει τοῦ Ἀγίου Παύλου.

χαρακτήρα του. Ἡ ἐκ πορολίθου αἰχμὴ λόγχης, τὸ κεχαραγμένον ὁμοίωμα, καὶ τὰ τεμάχια τεθραυσιμένων ἀγγείων ἐν τοῖς μουσεῖοις, ἐκτιμῶνται ὑπὸ τοῦ μελετῶντος τὴν ἀνθρώπινον ἱστορίαν, διότι καθιστῶσιν αὐτὸν ἰκανὸν νὰ σπουδάσῃ τὴν ἱστορίαν ἐξαφανισθείσης γενεᾶς. Λέγεται, ὅτι, ἐὰν πᾶν ἔχνος Ἑλληνικῆς τέχνης καὶ φιλολογίας ἐξέλειπε, καὶ μόνον ὁ Παρθενῶν διεσώζετο, ἐκ τῶν τοίχων τοῦ μόνου θὰ ἤδύνατο ἡ ἱστορία τοῦ ἔθνους νὰ ἀναπαρασταθῇ.

Ἐργασία εἶναι ἐξομολόγησις ἀδυναμίας, ὡς καὶ ἀπεκάλυψις δυνάμεως· δεῖκνυει τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς μεθόδους τοῦ ἐργάτου. Ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἐκάστου ἀτόμου, δύναται νὰ ἀνατυπωθῇ ἡ ἐξωτερικὴ ἔκφρασις τοῦ ἐσωτερικοῦ ἦθους. Ἡ διὰ τοῦ κόσμου εἶνε κατ' ἐξοχὴν κακὴ, ἀλλ' ἡ διάταξις αὐτῆ λυπηρῶς διασαλεύεται ὑπὸ τοῦ φιροπόνου καὶ ἐπιπολαίου. Ἡ πρόδοσις τοῦ πολιτισμοῦ ἐπαπειλεῖται ὑπὸ ἀμελείας καὶ ἀρκακτικότητος, ἀμαθείας καὶ ἀναρμοδιότητος πολλῶν, καίτοι ὁμολογοῦσιν οὗτο·, ὅτι ἐκτελοῦσι τὸ προδιορισθὲν εἰς αὐτοὺς ἔργον. Κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν ὁ κόσμος ἔχει ἀνάγκην καλλιτέρας ὑπηρεσίας καὶ ἀρμοδιωτέρων ὑπηρετῶν. Ἐν τῇ Ἑκκλησίᾳ καὶ τῇ πολιτείᾳ, τῇ ἐργασίᾳ καὶ τῇ ἐπιστημονικῇ ζωῇ ὑπάρχει αὐξήσασα ζήτησις μεγαλητέρας δραστηριότητος. Μέγα μέρος τῶν ἀπολειπῶν καὶ δυστυχημάτων ἐν τῇ ζωῇ δύναται ἀμείως νὰ ἀποδοθῇ εἰς ἀμάθειαν καὶ ἀναρμοδιότητα. Τὰ ἐννέα δέκατα τῶν σιδηδρομικῶν καταστροφῶν, αἷτινες ἀναφέρονται εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὡς συμβάντα, δὲν εἶναι διόλου συμβάντα, ἀλλὰ φυσικὰ ἐπακολουθήματα ἐνόχου ἀμαθείας ἢ ἐγκληματικῆς ἀμαθείας. Τὸ τρομερώτερον σιδηδρομικὸν δυστύχημα δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἐπιλησμοσύνην τοῦ φύλακος τῶν σιδηδρομικῶν γραμμῶν, τὴν ἀμέλειαν σιδηδρομικοῦ ἀγγελιαφόρου, τὴν ἀμάθειαν ἀνθρώπου παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ τηλεγράφου ἢ εἰς τὴν ἀπροσεξίαν μηχανικοῦ, ἢ εἰς τὴν ἀνικανότητα ὁδηγοῦ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς διαταγὰς. Πιθανῶς νὰ δύναται νὰ ἀποδοθῇ ἀκόμη περαιτέρω εἰς τὴν ἀμάθειαν κατασκευαστοῦ γεφύρας, εἰς τὴν ἀμέλειαν σιδηρογυροῦ, ὅστις ἄρτισε κρίνον τινα ἐλλειπή εἰς ἀλυσιν, ἢ εἰς τὴν διωροδοκίαν καὶ ἀπλησίαν σωματείου ὑπαλλήλων. Εἰς πᾶν εἶδος ἐργασίας ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἷτινες ἐξασκοῦσι ραδιουργίαν καὶ ἀπάτην διὰ προσωπικὰ κέρδη, οἷτινες δὲν ἀνησυχοῦσι διὰ τὴν πρόδοσιν τῶν ἀρκεί νὰ ἐπωφεληθῶσιν ἐκ τῆς ἀμαθείας καὶ ἀπλοικότητος τῶν ὀλιγώτερον πεπαιδευμένων. Καρχαρία ἐν τῷ ἐμπορίῳ καὶ ἐπιχειρηματικοὶ φακίρσι, ἀφρονῶσι παντοῦ εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ μητρόπολιν ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι τῶν ὁποίων τὸ κυριώτερον κεφάλαιον ἐν τῷ

ἐμπορίῳ εἶναι ἡ ἐξ ἀμαθείας εὐπιστία. Τοιοῦτοι ἄνθρωποι κτίζουσι μνημεῖα τόσο διαφανῆ, ὥστε δυσκόλως δύνανται νὰ κρύψωσι τὰς συνεπειωμένας ψυχὰς των, αἷτινες ἀποκαλύπτονται εἰς τὰ ἔργα των. Εἰς πᾶσαν ἐργασίαν καὶ πᾶν ἐπάγγελμα, ἀκούομεν παράπονα διὰ πανουργίαν καὶ ἔλλειψιν δραστηριότητος. Ἡ στέργη τῆς οἰκίας ἡμῶν καταπίπτει, ἡ χλωρὰ ξυλεία κυρτοῦται καὶ αἱ κακῶς ἀνηρημέναι θύραι καὶ τὰ παράθυρα προξενοῦσιν ἀθυμίαν καὶ ἐνόχλησιν, διότι ἐργολάβος τις ἢ ξυλουργός, δὲν εἰργάσθη τιμίως. Ὁ μολυβδοουργός, ὁ γυφουργός, ὁ γανωτῆς καὶ ὁ ἀναρτῶν τὸν χάρτην, ἕκαστος ἔχει εὐκαιρίαν νὰ ἐκφράσῃ ἑαυτὸν διὰ τοῦ ἔργου του καὶ συγχάκις ἡ ἐργασία αὐτῆ φέρει τὴν ἀποτύπωσιν ἀδεξιότητος ἢ ἀτιμίας. Ἄνθρωποι τῆς ἐργασίας παραπονοῦνται δι' ὑπαλλήλους, οἷτινες ἀρπάζουσι τὰ ζένα καὶ παραμελοῦσι τὰ καθήκοντά των, κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν προϊσταμένων των, διὰ στενογράφοις οἷτινες δὲν δύνανται νὰ ἀνγκνῶσωσι τὰς ἰδίαις αὐτῶν σημειώσεις καὶ εἶναι ἀνίκανοι νὰ γράψωσι καὶ συλλαβίσωσιν ὀρθῶς. Εἰκοσὰς νέων καὶ νεανίδων κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν λαμβάνουσι θέσεις διὰ τὰς ὁποίας εἶνε ἀνεπιτήδιστοι καὶ εἶναι πρόθυμοι νὰ ἀναλάβωσι καθήκοντα, διὰ τὰ ὅποια παρημέλησαν νὰ προ-

τοιμάσωσιν ἑαυτοὺς. Ἡ ἀδυναμία τοῦ χαρακτήρος των σταθερῶς ἀντανάκλαται εἰς τὴν ἐργασίαν των.

Ἄλλὰ τὰ σφάλματα ἀμελείας καὶ φυγοπονίας δὲν περιορίζονται εἰς ὑπαλλήλους καὶ μισθωτοὺς. Ὁ νομικὸς ἐνεκα ραθυμίας καὶ ἡλιθιότητος καταρχαῖται τὰ συμφέροντα πελάτου, ὅστις ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν· οἱ ἐπιτηρηταὶ καὶ διευθυνταὶ μεγάλης ἐπιχειρήσεως ἐξ ἀδιαφορίας εἰς λεπτομερείας δύνανται νὰ προξενήσωσιν ἀδικίαν καὶ βίαν εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ νὰ συνεπιφέρωσι τὴν πτώχευσιν. Ὁ κύριος εἶναι πολλάκις ὑπεύθυνος διὰ τὰς ἀποτυχίας καὶ ἐλλείψεις τῶν ἐργατῶν, καὶ ὁ κοινὸς ὑπηρετῆς οἰκίας ἀπεικονίζει τὴν φυγοπονίαν τῆς κυρίας ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Τίς ἡ αίτία τῶν ποικίλων τούτων περιπτώσεων ; Ἀναμφιβόλως, εἰς πολλὰς περιπτώσεις αίτία εἶναι ἡ ἔνδεια καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ ἀμάθεια. Ἄλλὰ ἡθικὴ ἀδυναμία εἶνε ἡ βαθυτέρα, ἡ παγκόσμιος αίτία. Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις κάμνει τοὺς ἄλλους νὰ ἐκλάβωσιν εὐτελεῖ ἀντικείμενα ὡς πολῦτιμα, ἢ πωλεῖ δι' ἐλλειπῶν βαρῶν καὶ μέτρων, ἢ δὲν δίδει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἢ τῷ ἐμπορίῳ ἀντικείμενον ἰσοδύναμον τῆς τιμῆς, τὴν ὁποίαν λαμβάνει, εἶναι ἄτιμος καὶ ἔνοχος ἀνθικότητος. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΑΝΑΠΟΔΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑΚΟΥΝΑΚΙ

Ας σοβαρολογήσωμεν, παρακαλῶ, ὀλίγον. Ἄλλοίμονον ἂν ἔλειπε καὶ ἡ σοβαρολογία ἀπὸ τὸν ἀστεῖον αὐτὸν κόσμον ! Καμμία συνωφρευμένη μωρία δὲν θὰ ἐστέκετο ἀσφαλῆς ἐπὶ τοῦ βάρους της . . . Καὶ λοιπόν. Τί ζητεῖ τέλος πάντων τὸ ὄραϊον φύλον ; Νὰ δράσῃ, λέει, ἐν ἰσηγορίᾳ καὶ ἐν παραλλήλῳ μετὰ τοῦ ἀνδρός ! Πολὺ καλά. Ἡ ὦρα ἡ καλή. Ἄς ἀνασκουμπωθῇ καὶ ἄς δράσῃ, ἀφοῦ ἐπιμένει νὰ ξελαρυγγίζεταί εἰς Γυναικεῖα Συνέδρια καὶ ἀπὸ τὰ κεραμίδια τοῦ τύπου. Ἡμεῖς βέβαια οἱ ἄνδρες, οἱ ἀποτελοῦντες τὸ ἀσχημον φύλον, ἔχομεν διάφορον αἰσθητικὴν διὰ τὴν γυναῖκα. Ἐπιμένομεν νὰ τὴν θέλωμεν ἄνθος, ποίημα, τραγοῦδι, θροσίαν, ὅσιν, θρησκείαν καὶ πῶς μέσα εἰς τὴν πεζότητα καὶ τὴν ξηρασίαν τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Αὐτὴ ὅμως ἔνοσέ νὰ κατέλθῃ εἰς χαμηλότερα ἐπίπεδα. Νὰ ἐξισωθῇ, σοῦ λέει ! Νὰ ἀποκτήσῃ ψῆφον, νὰ ἐκλέγεται βουλευτίνα, ν' ἀνεβαίνῃ τῆς σκάλας τῶν ὑπουργείων, νὰ παίρῃ τὰ ρουσφετάκια της, νὰ χώνεται εἰς δημοπρασίας καὶτσιμπολογήματα— τοῦ προὔπολογισμοῦ, ἐννοῶ, νὰ ἐξηγουέμεθα—νὰ κάμῃ ἐκλογικὰς περιδείας, νὰ βγάξῃ λόγους ἀπὸ τὰ μαπακόνια καὶ νὰ ἀπειλῇ τὰς πολιτικὰς της ἀντιπάλους, τὴν οἰκουμένην, τὸ σύμπαν ! Πολὺ καλά. Ἄς δράσῃ λοιπόν ! Ἄς στοδιοδρομήσῃ ! Ἄλλὰ τίμιν τρόπον θὰ κάμῃ όλα αὐτὰ τὰ λαμπρά ἄλλατα ; Μὲ τὰ κουκλοειδῆ τακουνάκια τῶν δέκα πόντων ; Πρὸς θεοῦ ! Εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ ἰσορροπήσῃ ὁ φεμινισμὸς ταλαντευόμενος ἐπάνω εἰς τὴν κονδυλίαν αὐτὴν ἀστειότητά τοῦ γυναικείου σκαρπινίου ; Πρέπει νὰ καταργῆσῃ καὶ τὸν κορσέ της—διότι, φαντασθῆτε, τί κωμικοτραγικόν θὰ εἶναι ὅταν, σφηνωμένη μέσα εἰς τὰ δεσμά τοῦ κορσέ της, θὰ ξεφωνίζῃ ὑπὲρ τῆς . . . ἐλευθερίας !—πρέπει νὰ μαδησῃ ὀριστικῶς τὰ πτερά . . . τοῦ καπέλλου της, καὶ ἐν γένει πρέπει νὰ ἀποθέσῃ ὄλον τὸν φόρτον τῆς φιλαρέσκου ματαιότητος. Καὶ διὰ λόγους βέβαια ὑφίστης φεμινιστικῆς σημασίας, ἀλλὰ καὶ διὰ λόγους . . . ἐμπορικοῦς ! Διότι, ἐξοικονομοῦσα τὸ χρέμα ὅλης αὐτῆς τῆς ἀντιφεμινιστικῆς σπατάλης, θὰ ἔχῃ νὰ ἐξοδεύῃ διὰ τὰς ἐκλογικὰς της περιδείας καὶ διὰ τὰ κεράσματα τῶν παιδιῶν, ὅταν θὰ σκαρφαλώῃ εἰς τὰ κτιστάβραχα τοῦ χωριοῦ τοῦ Κόβλια καὶ τοῦ Πρίφτη μετὰ τὸν ἐκλογικὸν κατάλογον εἰς τὸν κύρρον της. Ἔτσι, μάλιστα. Ζήτω λοιπόν ὁ φεμινισμὸς καὶ κάτω τὸ τακουνάκι !.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ

Ἡ Ἄστυνομία ζητεῖ σοβαρῶς ἀπὸ τὰς ὑπηρετίας νὰ κρατοῦν εἰς τὸ

ἐξῆς, λέει, «βιβλιῶριον ταυτοτήτος». Ἄλλὰ ποίας ταυτότητος, σὰς παρακαλῶ ; Αἱ σημεριναὶ ὑπηρετρίαι ὑφίστανται τοιαύτην ραγδαίαν εξέλιξιν μεταμορφωτικὴν, ὥστε ἀσφαλῶς θὰ τὰ ἔχανε καὶ ὁ μακαρίτης ὁ Ὁβίδιος ! Ποῦ καὶ πῶς νὰ ἀναγνωρίσῃ κανεὶς καὶ νὰ βεβαιώσῃ μεθ' ὄρκου, ἔχων ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς ἀπερὶ ψευδορκίας ποινὰς» ὅτι ἡ σημερινὴ φαρφουρένια καὶ μὴ μου ἄπτιου μαμζὲλ Κικὴ εἶναι ἡ χθεσινὴ καὶ προχθεσινὴ κακοτράχαλη Κατέρω, ποὺ ἐξέκρινσε ἀπὸ τὸ βουνὸ καὶ τὸ χωρὶ καὶ μὲ μισὸ τσαροῦχι ; Τὸ τσακλοκούδουνο αὐτὸ, ποὺ ὁ ἀνεμοστρόβιλος τῆς ζωῆς ἀπέσπασεν ἀπὸ τὴν πρωτογενῆ μάξαν τοῦ χωριοῦ καὶ τῆς στάνης, μόλις τὸ ξεφορτώσουν ἐδῶ εἰς τὸ δαιμόνιον ἄστν, ἐν ἀκαρεῖ, ὡς νὰ περνεῖ ἀπὸ καμμίαν ἀλχημιστικὴν θαυματουργὸν χοάνην, λαμβάνει ἑτέοις μεταμορφώσεις καὶ τέτοιο λαμπικάρισμα ἀπὸ ἑμέρα σὲ ἑμέρα, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, ποὺ νὰ σκυροκοπιέται καὶ νὰ μὴν τὴν ἀναγνωρίζῃ οὔτε κ' ἴδια ἡ μάνα της !— «Ὀὐρῆ, Βασίλου ! ἰσὺ 'σι ἡφτούν' ἀπ' βλιέ'νιν τὰ μάτια μ' ; πῖσου μ' σ' ἰέχου, διάτανι ! . . .» Μάλιστα ! ἡ Βασίλω, νὰ σὰς χαρῶ, σὲ δέκα—δεκαπέντε ἡμέρες πετάει τὸ τσόκαρο, τὴ μπόλια, τὸ τσεμπερί, πλένεται, μπουγαδιάζεται, κτενίζεται, φορεῖ γοβάκι μεταξωτό, κάλτσες ἄζουρ, κορσὲν καλλίγραμμον, γάντι, καπελλίνο. Εἶναι ἀπικό ! Τὸ χθεσινὸ σκυληνάκι γίγεται πεταλοῦθα. Καὶ δὲν ἀλλάζει μόνον σχῆμα, μορφήν, ὕψος, ἔκφρασιν. Ἀλλάζει καὶ ψυχικῶς. Ἀλλάζει γούστα, σκέρτσν, ἀντιλήψεις, φιλοδοξίας. Ἀπορρίπτει, ὡς παληοπάπουσσο, τὸν ξάδεργρο τῆς πρώτης περιόδου καὶ ἐγκολποῦται, κυριολεκτικῶς, τὸν προγάζτορα ἐφοπιστήν μετὰ τῆς χρυσῆς καδένης. Πρῶτα ἔκαμνε καμμία βόλτα εἰς τὸ Ζάππειον, τώρα πηγαίνει μετὰ τὸ αυτοκίνητον εἰς τὸ Μπάρ, εἰς τοῦ Σκαραμαγκᾶ, καὶ—διατὶ ὄχι ;—εἰς τὴν Κηφισίαν. Ποῖος λοιπὸν θὰ τολμήσῃ νὰ βεβαιώσῃ ἐνουγράφως, ὅτι ἡ Κατέρω ποῦ τὴν εἶχε δουλίτσα πρό ἐνός—δύο μηνῶν, εἶναι ἡ ἴδια ἀπαρῶλακτη μετὰ τὴν σημερινὴν Κικὴν ; Ἄς ἀφήσῃ λοιπόν, παρακαλῶ, ἡ Ἄστυνομία τὰ πράγματα νὰ ἐξελισῶνται κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Δαρβίνου. Ζῶμεν εἰς ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν μοιραίως ὄλοι ἐξελίσσόμεθα. Ἀλλάζομεν σχῆμα, ἐμφάνισιν, μοῦτρα, στυλεῖδισιν, ρουχισμὸν, ἰδέες, φρονήματα, διερχόμενοι ὅλας τὰς βαθμίδας τῆς ζωολογικῆς κλίμακος. Καὶ ἡ ταυτότης εἶναι περιττὴ καὶ ματαία. Εἰλικρινῶς θὰ προτιμοῦσῃ, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπῃ, ὁ κῶδῆς τοῦ φεμινισμοῦ, τὸν ἀστυνομικὸν βουρδουλαν ἀντὶ τῆς . . . «ταυτότητος» . . . !

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗΝ ΕΠΟΠΟΙ-Γ-ΑΝ

Οι ήρωές μας ποδάρουν γιά να στείλουν μιιά ένθύμησι στους δικούς των.

Δόχος 1ου Πεζικού Συντάγματος επί του Τουμπλου Μπουνάρι.

ΤΟ ΟΡΟΣ ΕΒΕΡΕΣΤ

(ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ)

Διελεύσεις εις άγνωστους χώρας.

ΤΟ να φθάσουν οι επιστήμονες να ανέλθουν εις τα πλέον απρόσιτα όρη ήτο πάντοτε έλκυστικόν, όπως τους έλκυνον οι Πόλοι. Πολλά άγνοι προσπάθειαι κατεβλήθησαν δια να εισδύσουν εις την εκ χιόνος και παγετού έρημον, ήτις περιβάλλει τους δύο πόλους. Έχειάσθη μεγάλη προκαταρκτική προαιδευσις. Μέθοδοι της έργασίας κατεστρώθησαν και καλώς οργανωθείσαι αποστολαί έγιναν, μέχρις ότου εστέφθησαν τελειωτικώς υπό επιτυχίας.

Το να επιτευχθή ή κατάκτησις της κορυφής του ύψηλοτέρου όρους της γης Everest (ή ύψηλοτέρα κορυφή των Ίμαλαίων όρέων) δεν θα είναι εύκολον πράγμα. Θα λάβουν χώρα άρκεται άγνοι αποστολαί, αιτινες θα επιστρέψουν από το όρος, άλλ' εκάστη εξ αυτών θα κάμη και νέας προόδους. Δια να αναρριχηθή τις εις εικοσιν έννεα χιλιάδας (29.000) πόδας πρέπει να έχη τόλμην και άντοχήν εις το άνωτατον όριον, ποδ δύνανται να κατέχη ό άνθρωπος. Καί αν και αι δυσκολιαί είναι πολυ βραρεια, δεν θα είναι άνοπήρητοι. Η άνοδος δεν είναι αδύνατος.

Επί πολλά έτη οι περίοικοι όρεινοι προσέβλεπον μετ' επιθυμίας το όρος και αν ήδύναντο πρό πολλού θα προσεπάθουν να αναρριχηθουν επ' αυτού. Άλλ' όπως ή άγία πόλις της Μέκκας, και το αυτο κειται εις χώραν άπηγορευμένην, εις ήν δεν δυνάμεθα να εισέλθωμεν. Προς νότον αυτού είναι το Νεπάλ και βορείως το Θιβέτ, και αι δύο χώραι επίσης κλεισται δια τους Ευρωπαίους. Πρό όλίγου χρόνου επετεύχθη άδεια επί τέλους να διασχίσουν μιάν εξ αυτών, το Θιβέτ, και επομένως ό δρόμος προς τας ύψωρειάς του μεγάλου όρους σήμερα είναι ανοικτός από Βορρά.

Η έξερεύνησις του μεγίστου όρους της γης, θα είναι άναμφιβόλως μιιά εκ των σπουδαιοτέρων, αιτινες μέχρι σήμεραν επεχειρήθησαν. Διότι όχι μόνον θα έχη σκοπόν να φθάση επί του όρους, αλλά και να εξεστάμη μετά προσοχής όλόκληρον το άγνωστον διαμέρισμα του βορείου μέρους του όρους το όποιον εκτείνεται μέχρι του (Βράμα—ποδτρα) ή του (Τσάμ—Ποδ) ποταμού. Την κοιλάδα του Τσάμ—Ποδ άπαξ μόνον την έχουν διέλθη από την Λάσσα μέχρι των πηγών του. Ο συνταγματάρχης Ryder και ό ταγματάρχης Rawling αποτελούντες μέλη της αποστολής εις Λάσσαν υπό τον Sir Francis Young Husdand έξερεύνησαν τον ποταμόν και θα είναι μεγάλο ένδικύφροντος ή έξερεύνησις αυτή της γύρω του όρους Ίνδικής Χώρας. Πολύ περιττοτέρως εκτάσει των δέκα χιλιάδων (10.000) τετρα-

γωνικών μιλίων νέαι χώραι θα έξερευνηθουν. Χώραι περι των όποιων πραγματικώς ουδέν γνωρίζομεν. Έκει θα υπάρχουν άναμφιβόλως και έτεραι εκ των ύψηλοτέρων κορυφών των Ίμαλαίων, άμιλλουμένων εις ύψος προς το Έβερεστ.

Θα υπάρχουν μεγάλοι παγωνες κταρχόμενοι των όρέων χωρίζοντες την σειράν αυτών. Φύσις παρθένος, βαθειαι χαράδραν διατρεχόμεναι υπό ποταμών κταρχομένων από ύψηλά όροπέδια (14—15.000 ποδ.. από Βορράν του Έβερεστ και βαινουσαι προς Νότον των Ίμαλαίων)

Η υπό της αποστολής διανυθησομένη όδός θα είναι εύκολος μέχρι της Kampa Dzong ίσως και πέραν. Από την Kampa Dzong εις τον Tingri επί του όροπεδίου, όπισθεν του Έβερεστ, ή χώρα είναι ανοικτή και εύκολοδιάβατος. Δεν έχει δένδρα, όλίγη βλάστησις και εκτεταμέναι κοιλάδες υπάρχουν. Καίτοι δεν είναι γνωστή ή χώρα από το Tingri μέχρι των ύψωρειών του Έβερεστ δεν είναι δυνατόν να είναι δύσβατος, και οι ίνδικοί βόες θα χρησιμοποιηθουν ως φορτηγά εις τους δυσβάτους τόπους μέχρις ύψους εικοσι χιλιάδων ποδών (20.000). Επίσης δεν άνησυχούμε πως θα λείψουν ίθαγενεις τους όποιους θα χρησιμοποιήσωμεν ως άχθοφόρους. Εις το Darjeeling από την όποιαν ή αποστολή θα εκκινήση, θα μισθωθουν οι ίθαγενεις της φυλής Sher Pa Bothias οιτινες είναι σκληργραμμένοι κτωκοῦντες τας νοτίους ύψωρειάς των Ίμαλαίων. Καλώς τρεφόμενοι, ένδεδυμένοι και ύποδημένοι καλώς, είναι ίκανοί, πολλὰς ύπηρεσίας να προσφέρουν. Ο Δόκτωρ Κέλλας εις εκ των τολημρών αναρριχομένων οστις ετόλησε και ύψηλάς αναρριχήσεις επί των Ίμαλαίων, λέγει ότι αυτοι φορτωμένοι με έλαφρον βάρος άνέρχονται καλύτερον, παρά εαν δεν ήσαν φορτωμένοι. Εκ των χωρικών αυτών εξαρτάται μέγα μέρος της επιτυχίας της προσπαθείας της αναρριχήσεως. Διότι αυτοι θα φέρουν τας τροφάς και τας σκηνας εις τους ύψηλους σταθμούς. Και πρέπει να γνωρίζωμεν ότι ό ύψηλότερος σταθμός δεν θα είναι εις ύψος κατώτερον των εικοσι πέντε χιλιάδων (25.000) ποδών. Και εαν οι άχθοφόροι σταθμώσουν μέχρι του ύψους αυτού, τότε οι αναρριχόμενοι μέχρι της κορυφής έχουν να διανύσουν ακόμη τέσσαρας χιλιάδας (4.000) πόδας μέχρι της κορυφής του όρους.

Η ζωή εις τα ύψη εκείνα ένκεν έλλείψεως άερος είναι έντελώς διάφορος από την παρά την θάλασσαν. Η διανοητική ίκανότης γίνεται νωθρά, δύσπνοια και γενική κόπωση αναφαίνεται. Και εις ύψος (14.109) ακόμη ποδών εις το Pikes Peak εις τας Ήνωμένας

Πολιτείας πολλοι των ταξιδευόντων σιδηροδρομικώς ύποφέρουν από λιποθυμίας, κακοδιαθεσίας, μελνιάσματος των χειλών και παρειών. Έξ άλλου εις εις άλλα μέρη ως το Παμίρ (όροπέδιον δέκα πέντε χιλιάδων (15.000 ποδών) οι ίθαγενεις ζώσιν έργαζόμενοι και εις βαρέα έργα διότι ένεκλιματίσθησαν.

Αι κυριώτεραι αναρριχήσεις:

Πρό 135 ετών κατεκτήθη ή κορυφή του Λευκού όρους ύψους 15785 ποδών. Κατόπιν οι αναρριχηταί των όρέων σταθερώς άνερχώντο ύψηλότερον. Κατέκτησαν την κορυφήν του Καυκάσου

I. ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΡΚΕΙ....

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ)

I. II.

III.

Αρκεϊ, — έλεγα εις τον εαυτόν μου, ένῶ τα πόδια μου ραθίμως πατώντας επάνω εις την άπότομο ράχη του βουνοῦ, μ' ώδηγούσαν, κάτω, κοντά εις το ήσυχο ποτάμι: «άρκεϊ — επανελάμβανα, εισπνέων το άρωμα του πευκίνου, εις το όποιον ή δροσιά της άρχομένης εσπέρας προσέδιδε μιάν ιδιαιτέραν δύναμιν και έξύττητα: «άρκεϊ» — είπα ακόμη μιάν φοράν καθήμενος εις ένα βραχάκι κοντά εις το ποτάμι και βλέπων τα σκοτεινά και άργά κύματα, επάνω από τα όποια ένας πυκνός καλαμών ύψωνε τα ώχρό πράσινα καλάμια του... «Άρκεϊ — Φθάνει πειά να πλανώμαι εδώ και εκεί, φθάνει να τευτνώμαι πρέπει να συμμαζευθώ: είναι καιρός να πιάσω με τα δυο χέρια το κεφάλι μου, και να διατάξω την καρδιά μου να σιωπήση. Είναι καιρός να παύσω να χαϊδεύωμαι με το γλυκό χάιδι άορίστων γοητευτικών συγκινήσεων: είναι καιρός να παύσω να τρέχω πίσω από κάθε τι ώραϊον, να παύσω να κυνηγώ τον κάθε παλμόν των λεπτών και δυνατών πτερυγών του. Τα πάντα έχω γνωρίσει, τα πάντα έχω δοκιμάση πολλές φορές... Έκουράσθηκα.

Τί με μελλει: ότι αυτήν την στιγμήν ό ήλιος ποῦ χύνει το κόκκινο χρώμα του εις τον ουρανόν και το άπλώνει όλο πλατύτερα, όλο φωτεινότερα, ώσάν να είναι πυρακτωμένος από κάποιο νικητήριο πάθος; Τί με μελλει: ότι εις απόστασιν δυο βημάτων από έμεν, μέσα εις την ήσυχίαν και την ήδυσθαιαν και την λάμψιν της βραδείας, εις το γεμάτο δρόσον βάθος ενός ακινήτου θάμνου, έφανερώθηκε αίφνης το άηδόνι με τόνον μαγευτικώς τόνους φωνής, ώσάν πριν απ' αυτό να μην υπήρχον άηδόνια εις τον κόσμον, και αυτό πρώτο τραγουδεί το πρώτον τραγούδι για τη πρώτη άγάπη; Όλα αυτά υπήρχον, υπήρχον, επανελαμβάνοντο χιλιας φορές — και όταν θυμηθῆ κανείς, ότι όλα αυτά θα επαναλαμβάνωνται έτσι επ' άπειρον — ώσάν κατά νόμον, ώσάν κατά διαταγήν — σχεδόν άγανακτεϊ! Ναι... άγανακτεϊ!

IV.

Άχ, έγέρσασ πειά! Άλλοτε — αυτού του είδους αι σκέψεις ουτε θα μου ήρχοντο εις το κεφάλι — άλλοτε εις εκείνας τας εύτυχεις ήμέρας, όταν έγω ό ίδιος έκκια, όπως ό ουρανός κατά την δύσιν και έτραγουδούσα, όπως το άηδόνι. Πρέπει να όμολογήσω ότι, όλη ή ζωή μου μαράθηκε, όλα εθάμπωσαν γύρω μου. Το φῶς το όποιον δίδει εις τους χρωματισμούς της και σημασίαν και δύναμιν — εκείνο το φῶς, το όποιον εξέρχεται από την καρδίαν του ανθρώπου — έσβυσε μέσα μου... Όχι: δεν έσβυσε αλλά μόλις σιγοκαίει χωρίς ακτίνες και χωρίς θερμότητα. Ουμᾶμαι, κάποτε εις την Μόσχαν, έπλησίασα όργα την νύκτα ένα κιλι-

Elbruz 18.465 ποδών. Το όρος Mac Kinley 20.300 ποδών. Το Άκουκάνουα, το ύψηλότερον όρος της Άμερικῆς 23.080 ποδ. Και άρκεταις κορυφάς των Ίμαλαίων, άνω των 23.000 ποδών. Μέχρι σήμεραν το ρεκόρ το έχει ό Δουξ του Άμβρούντζι με ύψος 24.600 π. βορείως των Ίμαλαίων εις το Β. Δ. των Ίνδιών. Και μετά δεν μένει άλλη, παρά το Έβερεστ με 29.141 π. Αι δύο κύρια δυσκολιαί της αναβάσεως προέρχονται από φυσικάς δυσκολιας και από φυσιολογικάς τοιαύτας.

(Συνέχεια εις το επόμενον)

Γ. Ε.

διωτο παράθυρο, μιās παλαιᾶς εκκλησούλας, και ακούμωσα εις το άνωμαλο τζάμι της. Ητο σκοτεινά κάτω από τους χαμηλους θόλους — ένκ λησμονημένο κανδήλι, με μικρή κόκκινη φλόγα, μόλις εκαιε εμπρός από ένκ παλαιόν είκόνησιν — και άμυδρῶς εφώτιζε μόνον τα χείλη του άγιου — αίστηρά και περίλυπη: θλιβερό σκότος άπλώνετο γύρω και εφαινετο ώταν να είναι έτοιμον να πλκώση με το βουδο βάρος του την αδύνατη ακτίνα του φωτός... Και μέσα εις την καρδιά μου — υπάρχει τέτοιο φῶς και τέτοιο σκότος.

V.

Και αυτά τα γράφω σε σένα, — μονάκριθη και άλησμόνητη φίλη μου, σε έσέκχ την άγαπημένην μου, την όποιαν έγκατέλειπα για πάντα άλλα την όποιαν δεν θα παύσω να άγαπῶ μέχρι τέλους της ζωής μου... Άλλοίμομον! γνωρίζεις τί μες έχωρίσει. Άλλά δεν θέλω να τ' αναπολώ. Σε έγκατέλειπα... αλλά και εδώ εις αυτήν την έρημίαν, εις αυτό το άπομεμακρυσμένο μέρος, εις αυτήν την έρημίαν, εις αυτό το άπομεμακρυσμένο μέρος, εις αυτήν την έξορίαν — δεν παύω να σκέπτομαι μόνον έσένα, είμαι όπως και πρώτα υπό την έπιρροήν σου, όπως και πριν αισθάνομαι: το γλυκό βάρος του χεριού σου, επάνω εις το σκυμμένο μου κεφάλι! Για τελευταίαν φοράν άνασχηκόμενος από τον άφρον τάφον μου, μέσα εις τον όποιον τώρα εύρίσκομαι, διατρέχω με μειλίσχιον και συγκινημένον βλέμμα όλο το παρελθόν μου, όλο το παρελθόν μας... Δεν υπάρχει απόδοσις, ουτε υπάρχει έλπις — άλλ' ουτε και πικρία υπάρχει: μέσα μου, ουτε λύπη — και διδυγέστεραι από το γαλάζιο χρώμα του ουρανοῦ, άσπιλώτεραι από το πρώτο χιόνι εις τες κορυφές των βουνών, ύψώνονται εμπρός μου ώσάν μερφαί πεθνημένων θεών, αι πρώται άναμνήσεις... Περνοῦν άργα και έχι: εις μάζας, ως εκείναι αι είκόνας των αθηναϊκών μετοπών τας όποιας, θυμᾶσαι; έθαυμάζαμεν τόνον εις τα άρχαία ανάγλυφα του Βατικανού...

VI.

Πρό όλίγου άνέφερα για το φῶς το όποιον εξέρχεται από την καρδιά του ανθρώπου και φωτίζει τα πάντα γύρω του... Θέλω να όμιλήσω μαζή σου δι' εκείνον τον καιρόν όταν και εις την δικήν μου καρδιά εκαιε αυτο το εύλογημένο φῶς. Άκου... και έγω θα φανταζώμαι ότι κάθισαι εμπρός μου και με κυτάξεις με τα γλυκά και συγκρότως σχεδόν μέχρι αίστηρότητος προσεκτικά μάτια σου. Ω, άλησμόνητα μάτια! Σε ποιόν εισηε προσηλωμένα τώρα; Ποιός δέχεται μέσα εις την ψυχήν του το βλέμμα σας — αυτο το βλέμμα, το όποιον φαίνεται ως να εξέρχεται από ένα άγνωστο βάθος, όμοιο με εκείνας τας μυστηριώδεις πηγάς, τας φωτεινάς και σκοτεινάς, αι όποσαι αναβλύουν μέσα εις σπηλιές βράχων... Άκου.

(Ακολουθει)

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Μ. ΔΕΦΝΕΡ

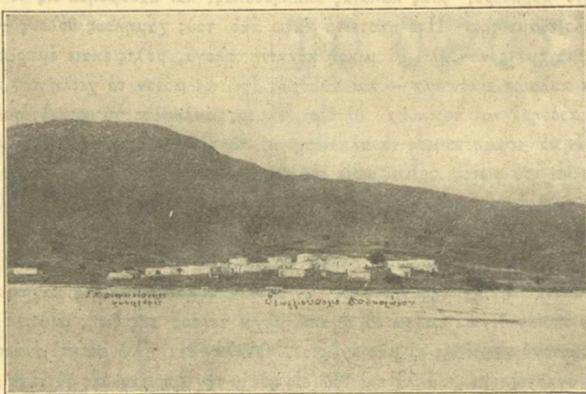
ΚΡΗΤΙΚΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΧΑΝΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥΠΟΛΙΝ, ΤΗΝ ΛΙΜΝΗΝ ΤΟΥ ΚΟΥΡΝΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΙΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο άμαξας έσταμάτησεν εις τὸ πρῶτο σπίτι τοῦ χωριοῦ, τὸ «Ξενοδοχεῖον Σταύρου Μανωλάκη», κατέβασε τὲς βαλίτσες μας, ἐπῆρε τὸ μπαξίσι, ἔδωκε δύο τρεῖς κμιστικὰς καὶ τράβηξε παραπέρα πρὸς τὰ Δράμια.

Ἐρώτησα τὸν τζῆρ Σταῦρο, ἂν ἔχει δύο κρεβάτια διὰ μᾶς, αὐτὸς

Ἡ Γεωργιούπολις

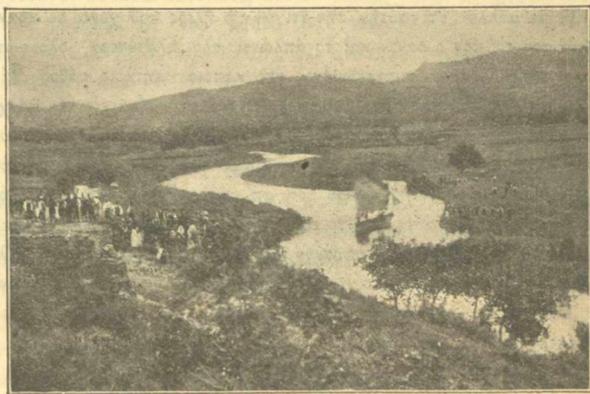
εἶπε τὸ καί, μᾶς ἀνέβασε μιὰ στενὴ καὶ ὄρθια σκάλα καὶ μᾶς ἔδειξε δύο καμαρούλες, καθε μίᾳ μὲ ἓνα κρεβάτι καὶ μιὰ καρέκλα. Ἐχει τὸ ξενοδοχεῖο καὶ τρίτη καμαρούλα ἀκόμη διὰ ξένους, ἀλλὰ δίχως παράθυρο, δίπλα στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς οικογενείας. Ἐρώτησα τὸν ξενοδόχο, τί ἤμπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ διὰ τὸ βράδυ, καὶ εἶπε, πῶς θὰ μᾶς βράσῃ λίγο ἄρνι καὶ θὰ μᾶς φτιάξῃ μιὰ σούπκ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχωμεν δύο ὠρες ὑπομονή. Ἀνέβασεν ἔπειτα τὲς βαλίτσες μας καὶ ἔφερε μιὰ λεκάνη καὶ ἓνα κανάτι νερὸ καὶ τ' ἀκούμπησε εἰς τὸ πεζούλι τῆς τερράτσας διὰ νὰ πλυθοῦμε καὶ νὰ φρεσκαρισθοῦμε.

Κατεβήκαμεν ἔπειτα καί, ἐπειδὴ ἦταν ἡμέρα ἀκόμη καὶ ὁ καζομῆας ἐσημείωνε πανσέληνον, ἐκάμαμεν ἓνα περίπατον πρὸς τὴν παραλίαν. Ἐπερῆσαμεν ἀπὸ τὸ χωριὸν—τὸ πολὺ 3 λεπτῶν δουλειὰ—καὶ ἐφθάσαμεν εἰς μιὰ γέφυρα. Ἀπὸ αὐτὴν ἔχει κανεὶς πράγματι ἔξοχον θέαν. Ὀλίγον παραπάνω ἀπὸ τὴν γέφυραν ἐνώνουνται ὁ Ἄλμυρος καὶ ὁ Βρυσιανὸς καὶ σχηματίζουν ἓνα ποτάμι πλωτόν. Ὅσο βλέπει τὸ μάτι, δένδρα πολλὰ καὶ θάμνοι ὑψηλοὶ καὶ ἀειθαλεῖς, ἀλλὰ καὶ βουρλα τεράστια καὶ βατραχία χιλιάδες, **οἱ νεκράληδες τῆς ἔλνοσσίας**. Δι' αὐτὸ τὸ μέρος ἔγραψεν ὁ πατριώτης μου, ὁ Βρυαρὸς von Löher εἰς τὰ Kretische Gestade σελ. 308: «Ἐνταῦθα ἐκβάλλει ἐν κρυσταλλίνῃ περιδινήσει εἰς τὴν θάλασσαν ὁ ὀρυκτικὸς Ἀμμιβάλλης, ποταμὸς λίαν λαμπρὸς καὶ κατακακαλυμμένος ἀπὸ καμπύλαια πυκνὰ πλατάνια, ἀπὸ ἄλλοι ὑψηλῶν μυρσινῶν καὶ φουντωτῶν ροδοκηνῶν, πανταχοῦ δὲ πετοῦν τὰ ἀηδόνια κατὰ τὴν διεγερτικὴν τῆς πρωΐας δρόσον. Ἡ φύσις ἐπεδαφιλεῖσεν ἐνταῦθα εἰς τὸ ἔργον αὐτῆς ἐπίδοσιν καταπληκτικὴν!!!»

Αὐτὰ ἔγραψεν ὁ Löher, κατὰ τοὺς Κοντιστὰς **Δοίχερος**. Δυστυχῶς

οἱ ξένοι περιηγηταί, ἂν ἔχουν μάλιστα καὶ φλέβα ποιητικὴν, βλέπουν μόνον τὴν νεκρὰν φύσιν, ἐνθουσιάζονται ὑπὸ τὰ ὠραῖα δένδρα καὶ τὰ πολλὰ νερά, δὲν βλέπουν ἕμους τοὺς ἀνθρώπους ποῦ κατοικοῦν ἐκεῖ καὶ μόλις σέφρονται, ἐξαντλημένοι ἀπὸ τοὺς πυρετούς, καὶ εἶνε ὅλοι μπακανιάριδες καὶ ἔχουν μουτρα σὰν τὸ κερί. Ἄλλὰ μήπως τοὺς βλέπουν οἱ Κυβερνηταί, καὶ ἂν γνωρίζουν τὴν κατάστασιν ἐνὸς τόπου, μήπως τὴν θεραπεύουν; Οἱ βουλευταὶ τῆς ἐπαρχίας τοὺς ἐπισκέπτονται, ὅπῃ ἔχουν ἀνάγκην τῆς ψήφου των, τοὺς τάζουν τότε λαγούς μὲ πειραχίλια, καὶ, ἀφοῦ κάμουν τὴν δουλιὰ τους, τοὺς ξεχνοῦν. Οἱ βουλευταὶ δὲν προφθάνουν νὰ φροντίσουν διὰ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους των, ποῦ τοὺς βλέπουν κάθε μέρα στὰ Χανιά, πῶς νὰ ἐνθουσιάζουν τὰ ἔλη τοῦ Ἀποκόρωνα, ποῦ εἶνε τόσο μακρὰ; Καὶ μήπως εἶνε ὀλίγα; Τὰ ἔλη μόνον τοῦ δήμου Γεωργιουπόλεως ἔχουν ἔκτασιν 1495 στρεμμάτων. Ποῦ νὰ ἀρχίσῃς καὶ ποῦ νὰ τελειώσῃς; Καλλίτερα νὰ μὴ ἀρχίσῃς καθόλου. Ἄς κουρεύεται ὁ Δήμαρχος, ποῦ γράφει ἀπὸ καιροῦ εἰςκαιρὸν: «Δὲν ἐγένετο οὐδέποτε ἐργασία πρὸς ἀποξήρανσιν τῶν ἡμετέρων ἔλων». «Ταχεῖα θέλει ἐπέλθει ἡ ἐρήμωσις τοῦ τόπου ἐνεκεν τῆς προϊούσης καθημερινῆς θνησιμότητος».

Ἦπόρχει ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἓνας «Σύλλογος πρὸς περιστολὴν τῶν ἐλωθῶν νόσων», καὶ πρόεδρος τοῦ συλλόγου τούτου ἦτο καὶ εἶνε ἀκόμη ὁ φίλος καθηγητὴς Κωνστ. Σάββας. Αὐτὸς ἐξέδωκεν «Ὀδηγίαν πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν ἐλωθῶν πυρετῶν» (1903) καὶ «Στατιστικὸν πῖνακα πρὸς τῶν ἐλῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Κρήτης» (1909). Ἄξιός ἐστι μισθὸς του! ἀλλὰ μὲ τὰ βιβλία δὲν ἀποξηρύνονται τὰ ἔλη, μὲ τὰ βιβλία δὲν ἔσπαστρύνονται τὸ **Ρίγος** καὶ ὁ **Θερμὸς**, τέρατα χειρότερα ἀπὸ τὸν Γιαννίτσαρον

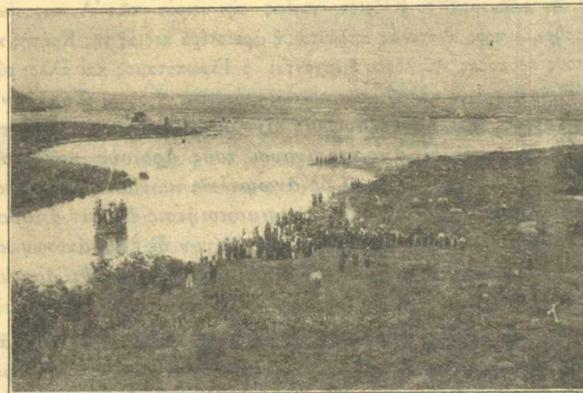
Τελετὴ εἰς τὰ ποτάμια

Ντελὴ-Προβιά, ποῦ εἶχε κτίσει ἐκεῖ εἰς τὴν πηγὴν τοῦ Ἄλμυροῦ ἓνα πύργον καὶ τρομικροτούσε τὰ περίξ χωριά **Ρίγος** καὶ **Θερμὸς**, ἀλλὰ Λεραναίᾳ ὕδρα, διὰ τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν εὐρέθη ἀκόμη Ἡρακλῆς. Καὶ πόσοι Ἡρακλεῖς θὰ ἔχρειαζόντο διὰ τὰ 50 ἔλη τῆς Κρήτης καὶ τὰ 650 τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος!

Ἦστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν παρέκδοσιν ἄς ἐξεκολουθῶ τὴν τὸν περίπατόν μου. Ἀπὸ τὴν γέφυραν εἶδαμεν, ἐκτὸς τοῦ Ἄλμυροῦ καὶ τοῦ Βρυσιανοῦ, καὶ δύο ἄλλα ἀκόμη ποτάμια, τὰ ὁποῖα ἐκεῖ κοντὰ γίνονται εἰς

τὴν θάλασσαν, πρὸς βορρᾶν τοῦ χωριοῦ καὶ κοντὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Κυριακῆς τὴν **Βλυχάδα**, ἓνα εἶδος καθαρικοῦ νεροῦ, ἀπὸ τὸ ὅποιον ὅμως πρέπει νὰ πιῆς ὀκτῶδες διὰ νὰ σε ἐνεργήσῃ, καὶ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ χωριοῦ, εἰς ἀπόστασιν 500 περίπου μέτρων, τὸν **Περασιτικόν**.

Τέσσαρα λοιπὸν ποτάμια ἢ μάλλον ρυάκες γίνονται εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἄλμυροῦ, τὸν ὅποιον κλείει ἐν μέρει τὸ βραχίονος νησάκι τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τὸ ὅποιον φέρει ἐκκλησίαν αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου. Καὶ εἶσα σχηματίζεται ἓνα λιμανάκι. **Ἐκεῖ εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἦτο λιμὴν καλὸς καὶ βαθύς**, διότι εἶνε γνωστὸν καὶ παρὰ τὸν θάλασσαν ὅτι εἰς τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ἡ **Δυτικὴ Κρήτη ἀνυψώθη κατὰ 3-5 μέτρα** (3 μέτρα εἰς τὴν γῶραν τῶν Σφακιῶν καὶ 5 μέτρα εἰς τὸ δυτικὸν ἄκρον, ὅπου ἡ Φιλάσσαν), **ἐνῶ ἡ Ἀνατολικὴ κατέβηκεν ἄλλα τόσα**. Ἐπειτα ὅλη ἡ ἔκτασις τοῦ ἐδάφους ἀπὸ τὰ σπίτια τῆς Γεωργιου-

Ἡ λιμὴν τῆς Γεωργιουπόλεως

πόλεως ὡς τὴν πηγὴν τοῦ Ἄλμυροῦ εἶνε ἐσχηματισμένη ἀπὸ ἐπιχώσεις τῶν τεσσάρων ποταμῶν, ἰδίως τοῦ Βρυσιανοῦ.

Εἰς τὴν ἀρχαιότητα τὰ Ἀμμιμάλα ἦσαν ἓνα ἀπὸ τὰ δύο ἐπίγεια τῆς ἀρχαίας Λάππας, καὶ τὸ λιμάνι αὐτὸ συντελοῦσεν ὄχι ὀλίγον εἰς τὴν ἀκμὴν καὶ εἰς τὸν πλοῦτον αὐτῆς τῆς πόλεως. Καὶ σήμερον δὲν θὰ ἐχρειαζόντο ἑκατομύρια, διὰ νὰ γείνη λιμάνι ἀπὸ τὰ καλά, τὸ καλλίτερον τῆς Βορείου Κρήτης, τὸ ὅποιον θὰ ἐξυπηρετοῦσε πολλὰ χωριά καὶ μεγάλα ἐμπορικὰ συμφέροντα, ἀλλὰ χρειάζεται κάτι, καὶ **ἐκεῖνο τὸ κάτι δυστυχῶς λείπει**.

Αὐτὸ τὸ λιμάνι θὰ ἔκοθεν ὅμως πολὺ τὴν ἐμπορικὴν κίνησιν τῶν Χανίων καὶ τῆς Ρεθύμνου, διότι τὰ χωριά τοῦ Ἀποκόρωνα καὶ τῶν Σφακιῶν θὰ μετέφεραν τὰ προϊόντα των εἰς τὴν Γεωργιούπολιν καὶ θὰ τὰ ἐφόρτωναν ἐκεῖ, ἀντὶ νὰ τὰ μεταφέρουν 10 καὶ 12 ὥρες μακριὰ εἰς τὰ Χανιά καὶ εἰς τὴν Ρεθύμνον. Δι' αὐτὸ φοβοῦμαι, μήπως ἡ κατασκευὴ λιμανιοῦ εἰς τὰ Ἀμμιμάλα θὰ εὐρίσκει ἀντίστασιν ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς καὶ ἐμπόρους τῶν Χανίων καὶ τῆς Ρεθύμνου.

Ἐπεστρέψαμεν τέλος εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μας. Φαίνεται πῶς τὴν μὲν εἰς τὸ ἔκτισεν ὁ τζῆρ Σταῦρος. Τὸ ἰσόγειον ἔχει δύο στενόμακρους χώρους. Ὁ ἓνας, ἀπάτωτος, χρησιμεύει ὡς κρεββατοκάμαρα, τραπεζαρία καὶ μαγειρεῖο τῆς οικογενείας. Τοῦ ἄλλου τὸ ἐμπροσθινὸ μέρος, ἢ αἶθουσα τοῦ φαγητοῦ διὰ τοὺς ξένους, εἶνε πτωχικὸν καὶ ἔχει δύο τραπέζια καὶ 5 ψάθινες καρέκλες, ἀλλὰ τὸ κάτωμᾶ του εἶνε τόσο ἐλαστικόν, ποῦ, ὅταν περιπατῇ ἡ γάτα τοῦ σπιτιοῦ, χορεύουν τραπέζια καὶ καρέκλες. Τὸ ὀπισθινὸ μέρος αὐτοῦ τοῦ χώρου εἶνε ἀπάτωτος εἶνε ἡ μούσα τοῦ ξενοδοχείου ἐκεῖ εἶνε δύο βρελῖα μὲ κρασί, καὶ ἓνα τραπέζι στολισμένον μὲ μιὰ τσανάκα μὲ ἐλιές, ἓνα κομμάτι τυρὶ ἐπάνω σὲ πλυμιστὸ πιάτο καὶ ἓνα κρεβέλι μαῦρο ψωμί ἐπάνω σὲ σκινιδὶ στρογγυλόν.

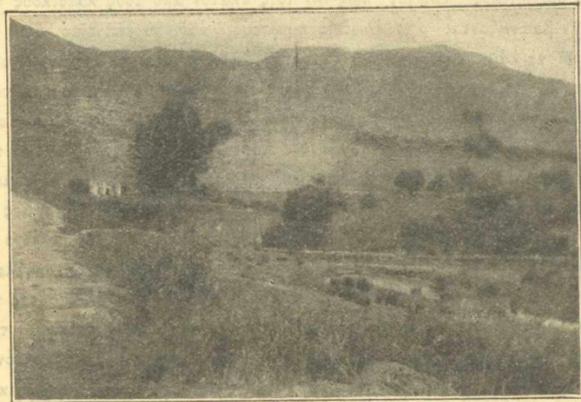
Ἦλθε τέλος πάντων ἡ σούπκ μὲ μανιέστρα καὶ αὐγολέμονο, αὐτὴ ἦτο καλὴ, ἦλθε καὶ τὸ βραστό, ἀλλ' αὐτὸ ἦταν ἀπὸ κρέσσιν καὶ δὲν ἐμυσοῦσαν. Τὸ κρασί ἦτο λίγο ξυνομένο, τὸ τυρὶ ὅμως μεγαλεῖο καὶ τὸ μαῦρο ψωμί πολὺ νόστιμο. Ἄλλωστε ἡ πείνα εἶνε ὁ καλλίτερος μάγειρας.

Ἐπειδὴ ὁ ξενοδόχος δὲν εἶχε νὰ μᾶς δώσῃ καφέ, ἐπήγγαμεν εἰς τὸ καφετεῖον τῆς Πλατείας καὶ ἐκαθήσασμεν ἔξω εἰς τὸ φῶς τῆς πανσελήνου. Κυρίως δὲν εἶνε καφετεῖον, ἀλλὰ ἀποθήκη στεγασμένη, μὲ βρελῖα, πιθῖρια, δίχτυα, κικάνια καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα ψαρικῆς, καὶ εἰς τὸ πλάγι ἓνα μικρὸ τζάκι ἀπὸ τούβλα κτισμένον, ὅπου ψήνεται ὁ καφές. Εἰς τὸ διπλὸν τραπέζι ἐκάθοντο οἱ τρανοὶ τοῦ χωριοῦ, ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος, κ. Μιλτιάδης Παπαδογιαννῆς, τὸν ὅποιον παραπάνω ἀνέφερα, ὁ παπᾶς, ὁ ἱατρός καὶ ὁ ἐνωματάρχης. Ὁ ἱατρός μᾶς προσεκύλησεν ἀμέσως νὰ καθίσωμεν εἰς τὸ τραπέζι των καὶ διέταξε διὰ μᾶς καφέ καὶ τσικουδιά. Ἦθειεν ὅμως ἡ ἐξοχότης του εἰς ἀμοιβὴν αὐτῆς τῆς φιλοφρονίας νὰ μᾶθῃ ἀπὸ μᾶς, ἀπὸ ποῦ ἐρχόμεθα, ποῦ θὰ πάμε, τί δουλιὰ κάνομεν καὶ πῶς μᾶς λένε. Ὅταν εἰς τὸ τέλος εἶπα καὶ τὸ ὄνομά μας, ὁ ἐνωματάρχης, ὁ ἐντεταλμένος τὴν τήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως ἐν Γεωργιουπόλει, ἐτέντωσε τὰ αὐτιά του. Διὰ νὰ μὴ γείνη κικάνια παρεξήγησις, ἔσπευσα νὰ προσθέσω, πῶς ταξιδεύομεν κατόπιν ἀδείας τῆς Γενικῆς Διοικήσεως καὶ τοῦ Ἀρχηγείου τῆς Χωροφυλακῆς καὶ πῶς ἔχω στὴν τσέπη μου τὰ σχετικὰ ἔγγραφα. Ὁ παπᾶς δὲν ὀμιλοῦσε καθόλου. Ὁ ἱατρός ἦτο ὁ πλέον ὀμιλητικὸς. Ἐλεγε, πῶς ὅς τοις ἑκατὸν ἀπὸ τοὺς κατοικοῦς τῶν χωριῶν βασανίζονται ἀπὸ ἐλώδεις πυρετούς, καὶ παρεπονεῖτο ὅτι δὲν ἤμπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε, διότι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα δὲν τοῦ στέλλουν οὔτε κινίνο, οὔτε ἔξανωφελῆν, καὶ εἶσα χάνεται ὁ κόσμος. Ἀναγκάσθηκα τότε νὰ τοῦ εἶπω, νὰ συμβουλεύσῃ τοὺς χωρικοὺς νὰ μαζέψουν φύλλα ἀπὸ τοὺς εὐκαλύπτους, ποῦ εἶνε γεμάτος ὁ τόπος, νὰ κάμουν ἀπόδρασμα καὶ νὰ τὸ πίνουν. Αὐτὸ ἴσως τοὺς ὠφελήσῃ περισσότερο ἀπὸ τὸ νοθευμένον κινίνο, τὸ ὅποιον τυχὸν θὰ λάβῃ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, πρὸς 3000 δραχμὰς τὸ κιλό. Ὅταν ὁ κ. Μιλτιάδης Παπαδογιαννῆς, τὸν ὅποιον ἐκεῖνο τὸ βράδυ πρώτη φορὰ ἐγνώρισα, ἄκουσε νὰ γίνεταί λόγος περὶ εὐκαλύπτων, ἔλαβε καὶ αὐτὸς μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν, καὶ τότε ἔμαθα, πῶς ὅλες αὐτὲς τὲς πολλὰς ἐκατοντάδες εὐκαλύπτων αὐτὸς τὲς ἐφύτευσε κατὰ τὸ διάστημα τριάντα σχεδὸν χρόνων, ποῦ μένει εἰς αὐτὸν τὸν ρωμαντικόν, ἀλλ' ἀνθρωποκτόνον τόπον. Αὐτὸς ἴδρυσεν εἰς τὴν Γεωργιούπολιν καὶ τὴν πρώτην γεωργικὴν Ἐταιρίαν τῆς Κρήτης, αὐτὸς ἐτύπωσε καὶ μερικὰ ἐπιστολικά δελτάρια ποῦ παρασταίνου τὴν Γεωργιούπολιν καὶ τὸν Ἄλμυρον ποταμόν. Παντοῦ, ὅπου βλέπεις μικρὰν πρόδον, ἀτομικὴ πρωτοβουλία! Ἐξήγησα καὶ ἔλαβα πληροφορίας πολλὰς διὰ τὰ περίξ μέρη, διὰ τὴν κατάστασιν των καὶ τί παράγουν, ἔμα'α καὶ τὸν συντομώτερον δρόμον διὰ τὴν Λίμνην τοῦ Κουρνᾶ. Ἡ Κρήτη ἔχει λίμνες πολλὸ ὀλίγες καὶ πολλὸ μικρὰς. Μόνον μιὰν λίμνην ἔχει κάπως μεγάλην, τὴν λίμνην τοῦ Κουρνᾶ, ἡ ὅποια ἔχει τὸ ὄνομά της ἀπὸ τὸ χωριὸν **Κουρνᾶς**. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἐλέγετο **Κορησία λίμνη**. Ὁ Στέφανος Βυζάντιος τὴν ἀναφέρει ὑπὸ τὴν λέξιν **Κόριον** τόπος ἐν Κρήτη.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς κυρίους μᾶς ἐσυμβούλευσε νὰ μὴ πάρωμεν τὸν συντομώτερον δρόμον πρὸς τὴν λίμνην, ἀλλὰ νὰ προτιμήσωμεν ἓνα ἄλλον, ποῦ εἶνε μὲν ὀλίγον μακρύτερος, ἀλλὰ πολὺ ὠραιότερος καὶ μᾶς περνᾷ ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ὅπου θὰ ἰδοῦμεν τὸ ὄγδον θαῦμα τοῦ κόσμου. Δηλαδή; Ἐπάνω στὰ κεραμίδια μᾶς μικρούτσικης ἐκκλησίας, ὅπου χωρεῖ μόλις ὁ παπᾶς καὶ ὁ κανδυλανάρης, στέκει μιὰ χαρουπιὰ, ποῦ δὲν ἤμποροῦν νὰ τὴν ἀγκυλιάσουν δύο ἄνδρες. Ἀφοῦ καὶ οἱ τέσσαρες ἐβεβαίωσαν αὐτὸ τὸ θαῦμα τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ἀποφασίσασμεν καὶ μεεῖς, τὴν ἄλλην ἡμέραν νὰ τὸ ἰδοῦμεν. Τοὺς ἐρώτησα ἔπειτα, ἂν ὑπάρχει ἐδῶ εἰς τὴν Γεωργιούπολιν κανένας νὰ μᾶς συνοδεύσῃ, μὲ τὸ ἀζημίωτο, ἐννοεῖται, διὰ νὰ μὴ χυθῶμεν στὰ βουνά. Μᾶς εἶπαν πῶς εἰς τὸ χωριὸν εἶνε ἓνας ψαράς **Μιχάλης Κωνστανταράκης**, ποῦ γνωρίζει ὅλα

τά κατατόπια τῶν **Κουρνοπατημάτων**, δηλ. τῶν ἠκτῶ χωριῶν τριγύρω στήν Λίμνην τοῦ Κουρνοῦ, ὡς τήν **Ἐπισκοπή** καί τήν **Πόλι**, δηλ. τήν Ἀργυρούπολιν, ὅπου ἦτον ἡ ἀρχαία Λάππα. Αὐτός ὁ ψαρεῖς ἔχασε μιά φορά τὸ δεξιὸν χέρι, ὅταν ἐψάρευε μὲ δυναμίτιδα, καί τώρα ρίχνει τὰ φουσκία μὲ τ' ἀριστερὸν, λέγει μάλιστα, πῶς, ἀν ποτε τοῦ κοπῆ καὶ τοῦτο, θὰ τὰ ρίχνῃ μὲ τὰ πόδια. Αὐτὸν τὸν ψαρᾶν ἐφώναζεν ὁ καφετζής καὶ τὸν συμφωνήσαμεν νὰ μᾶς συνοδεύσῃ δύο ἡμέρας εἰς τὴν περιοδείαν μας. Ἐν τῷ μεταξύ εἶχε γεῖνῃ ἐννέα τὸ βράδυ, ὡρα προχωρημένη δι' ἓνα χωριῖο. Ἐκαλονυχτίσαμε τοὺς νέους μας φίλους καὶ ἐπιστρέψαμε στὸ ξενοδοχεῖο. Ὁ ξενοδόχος καθόταν στήν πόρτα καὶ μᾶς περίμενε. Μὲ ἓνα λυχνάρι μᾶς ἔφεξε στήν ὄρθια σκάλα καὶ μᾶς καλονύχτισε. Ἄκουα ἀκόμη λίγη ὡρα τὰ κύματα τοῦ κτυποῦσαν στὰ βράχια, ἄκουα καί τὸ κλαυθμύρισμα τοῦ μωροῦ τῆς κυρᾶ Σταυραΐνας καὶ ἔπειτα μ' ἐπήρην ὁ ὕπνος.

Καλὰ εἶχαμε κοιμηθῆ, μὲλονότι τὸ ψιλὸ ἀρχυρένιο στρώμα ἐπάνω σὲ τρεῖς σκευρωμένα σανίδια κάθε ἄλλο ἦταν παρὰ μαλακόν. Δὲν εἶχα καταλάβει μήτε τοὺς ψύλλους, εἶδα ὅμως τὸ πρωὶ ἀκόμη ἀρκετούς, ποῦ ἔκαμναν ἀγῶνας ἀλματος τριγύρω μου, ὅσο χορτζετοί καὶ ἀν ἦσαν. Ἄλλα ζωῖα εὐτυχῶς δὲν εἶδα. Ἐπιλυθήκαμεν ἔξω στήν τερράτα μὲ σαποῦνι καλὸδερεμα, ποῦ εἶχα στῆ βλατίτσα μου, καί κατεβήκαμεν, ἦπιαμεν καφέ καὶ ξεκινήσαμεν. Ὁ υἱός μου ἐπήγε νὰ κάμῃ δύο τρεῖς φωτογραφίες, ἐγὼ ἐτράδηξα πρὸς τὴν πηγὴν τοῦ Ἄλμυροῦ καὶ τοῦ **Βένου τὴν Κεφάλα**.

Αἱ πηγαὶ τοῦ Ἄλμυροῦ.

Ὁ Ἄλμυρός τοῦ Ἀποκόρωνα, ὅπως λέγεται ὁ ρυαεῖς αὐτός μὲ τὰ ὑφάλμυρα νερά, πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τὸν Ἄλμυρον τοῦ Μαλεβιτζιοῦ, ἀναδύεται ἓνα τέταρτο μακρῶν ἀπὸ τὴν θάλασσαν, καί τὸ βαθύ ρήγμα ἀσβεστολίθου, ἀπὸ τὸ ὅποιον βγαίνει, εἶνε 13 μέτρα ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Εἰς τὴν πηγὴν τὰ νερά ἔχουν θερμοκρασίαν 15—16 βαθμῶν, 2—3 βαθμοὺς χαμηλοτέραν ἀπὸ ἐκείνην τοῦ τριγύρου ἐδάφους. Ὑστερα ἀπὸ βροχές καὶ ἀροῦ λυώσουν τὰ χιόνια, δηλ. τὸ χειμῶνα καί τὴν ἀνοιξίαν, ἡ πηγὴ τρέχει πλέον δυνατὰ καὶ τὰ νερά εἶνε ὀλιγώτερον ὑφάλμυρα παρὰ τὸ καλοκαίρι, ἐν γένει ὅμως δὲν ἔχουν τόσην ἀλμύρα, ὥστε νὰ μὴ προκόδουν ἐκεῖ παντὸς εἶδους καρποφόρα δένδρα καὶ ὠφέλιμα φυτὰ καὶ λουλούδια. Παρκατὰ θὰ ἐξηγήσω, ἀπὸ ποῦ νομιζῶ ἐγὼ, πῶς ἔρχονται αὐτὰ τὰ νερά.

Ἐπήγα ἔπειτα στοῦ **Βένου τὴν Κεφάλα** καὶ τριγύρῃσιν παραπάνω ἀπὸ μίαν ὡραν ἔλθῃ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς καὶ ὅλα τὰ πλάγια μὲ τὰς διάφορας παζούλες. Παντοῦ εἶδα κομμάτια ἀπὸ ἀρχαῖα ἀγγεῖα καὶ ἀρχαῖα κεραμίδια, εἶδα καί εἰς διάφορα μέρη πελεκημένους ἀρχαίους πέτρες, ἀλλὰ ἐρείπια ἀρχαίου κτιρίου δὲν εἶδα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ὁ λόγος εἶνε ὅτι Ἐνετοὶ καὶ Τοῦρκοι εἶχαν χρησιμοποίησιν διὰ τὰ κάστρα τῶν ἀρχαίων ὑλικὸν ποῦ εὑρίσκον, ἀλλὰ καί οἱ σημερινοὶ κάτοικοι τοῦ Ἄλμυροῦ καὶ τῶν περὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἀπὸ ἐκεῖ ὅσα πελεκημένα λιθάρια ἐβλεπαν. Μοῦ

εἶπαν χωρικοί, πῶς πολλὰς φορές εὐρέθησαν στήν Κεφάλα ἀρχαῖα νομίσματα.

Κεφάλα λέγεται καί ὁ γήλοφος, ὅπου ἦτο κτισμένη ἡ ἀρχαία Κνωσός μὲ τὸ ἀνάκτορον τοῦ Μίνωος, τὴν ὁποίαν ἀνεσκαψεν ὁ Ἐδανς, **Κεφάλα** ὀνομάζεται καί ὁ γήλοφος, ὅπου ἔκειτο ἡ ἀρχαία Φαιστός, τὴν ὁποίαν ἀπεκάλυψεν ἡ Ἰταλικὴ Ἀποστολὴ μὲ τὸν Halbherr ἐπὶ κεφαλῆς. **Κεφάλα λέγεται καί ἡ θῆσις τῶν Ἀμφιμάλων, ὅπου πρέπει νὰ γείνουν ἀνασκαφαί.** Θὰ τὸ φωνάζω, ὡς ποῦ νὰ ἀμφι-μαλλιάσῃ ἡ γλῶσσά μου.

Ἰδέτε τί γράφει ὁ πολῦτιμος φίλος μου, κ. Στ. Ξανθοῦδης, ἔφορος ἀρχαιοτήτων Κρήτης, διὰ τὴν Κεφάλαν τῆς Φαιστοῦ (Κρητικὸς πολιτισμός, σελ. 27) «Ὁ γήλοφος, ἐν ᾧ κεῖται τὸ ἀνάκτορον, μάλιστα ὑψοῦται 60 μέτρα ὑπεράνω τῆς κάτωθι πεδιάδος τῆς Μεσαρᾶς καὶ ἐν τούτοις ἔχει λαμπρὰν τὴν θέαν πρὸς τὰ πέριξ, ἦτοι πρὸς βορρᾶν μὲν βλέπει τὴν Ἴθην, πρὸς δυσμὰς τὸ Κέδριον, νοτίως τὴν σειρὰν τῶν Ἀστερουσιῶν, ἔμπροσθεν δὲ πρὸς ἀνατολὰς ἀπλοῦται ἡ ὠραιότερα πεδιάς τῆς Κρήτης καὶ ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου διέρχονται ὁ Γερωπόταμος καὶ ἄλλοι ρυάκες ἀρδεύοντες τοὺς κάτωθι τῆς πόλεως εὐφόρους ἀγρούς. **Σήμερον ἡ καλλιέργεια καὶ ἡ περιποίησις εἶνε παρημελημένη, οἱ ἐλεογενεῖς δὲ πυρρετοὶ ἀπομαραινόμενοι τοὺς ἀραιοὺς κατοίκους τῶν πενιχρῶν χωριῶν, οἱ δὲ ἀνωφελεῖς κῶνῶνες οἱ γεννώμενοι ἐν τοῖς στασίμοις καὶ ἀχρησιμοποίητοις ὕδασι ἀποβαίνουσιν ἢ μᾶστιξ τῶν κατοίκων, οὐκ ὀλίγον δὲ ἐβασάνισαν καὶ τοὺς ἐπὶ τέσσαρας περιόδους διατρέφοντες αὐτόθι ἀρχαιολόγους».**

«Ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τῆς πόλεως πρέπει νὰ φαντασθῶμεν τὰ πράγματα ἐντελῶς διάφορα οἱ πολυπληθεῖς τῆς πόλεως κάτοικοι καὶ ὁ ἰσχυρὸς ἡγεμὼν ὁ κατοικῶν τὸ ἄνωθι ἀνάκτορον θὰ εἶχον καλλιέργησιν, δένδροφυτεῖσαι καὶ ἐξυγιάνει τὸ πλοῦσιον καὶ κατάρτυον ἐδαφος, θὰ εἶχον δὲ συστηματοποίησιν τὰ ἄφθονα ὕδατα πρὸς ἀρδεύσιν τῶν βασιλικῶν παραδείσων καὶ ἀγρῶν, ὁ δὲ εὐτυχῆς ἡγεμὼν ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς αὐλῆς τοῦ ἀνακτόρου τοῦ θὰ ἐτέρπετο παρατηρῶν ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ τοὺς πλοῦσιους κήπους καὶ λιπαροὺς ἀγρούς τῆς πεδιάδος, ἅτινα θὰ ἀπετέλουσαν τὸ κυριώτερον στοιχεῖον τῆς εὐπορίας καὶ εὐδαιμονίας αὐτοῦ τε καὶ τῶν ὑπηκόων».

Βλέπετε λοιπόν, πῶς ἦσαν εἰς τὴν ἀρχαιότητα τὰ πέριξ τῆς Φαιστοῦ καὶ πῶς εἶνε τώρα. Ἡ μακρὴ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἀκριδῶς τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς Κρήτης, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τὰ ὁποῖα, λόγῳ τῆς ὠραίας καὶ σφιγνῶσης ἐκεῖ φύσεως, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχον ἐκλέξει πρὸς ἴδρυσιν πόλεων, ἢ ἐπὶ τετρακόσια καὶ πλέον ἔτη κακοδιοίκησις ξένων καὶ ἀστόργων κατακτητῶν κατέστησε σχεδὸν ἀκατοίκητα. Ἡ καλλιέργεια καὶ ἡ περιποίησις τοῦ ἐδάφους εἶνε τὸ πᾶν. Ἡ ἀμέλεια καὶ ἡ ὀνηρία ἤμπορῶν καὶ ἓνα παράδεισον νὰ μεταβάλλουν εἰς τελατωδὴν κόλασιν. Οἱ κάτοικοι τῆς Γεωργιουπόλεως καὶ τῶν Κουρνοπατημάτων καὶ τῶν ἄλλων μερῶν τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἑλλάδος ἔχουν τὴν κόλασιν ἐπὶ τῆς γῆς, δὲν τοὺς χρειάζεται εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν.

Κατὰ τὰς 9 π. μ. ἐπέστρεψα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ὁ ξενοδόχος μοῦ παρεχώρησε διὰ δύο ἡμέρας τὸν γάϊδαρόν μου, ἐδέησεν ὅμως νὰ εὐρωμεν καὶ τὸν μονόχειρα ὀδηγόν μου τὸν ψαρᾶ, ποῦ δὲν εἶχε φανῆ ἀκόμη. Ὁ ξενοδόχος ἔστειλεν ἓνα παιδί νὰ τὸν φέρῃ. Ἐν τῷ μεταξύ ἔκαμα μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὸν κ. **Μιλτιάδην**. Αὐτὸς μοῦ ἔδειξε διάφορες φωτογραφίας τοῦ Ἄλμυροῦ καὶ τὸ ἀρχαῖόν του, δηλ. ἀντίγραφα ἐκθῆσεων, ἐκκατοντάδων ἀναφορῶν καὶ ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας εἶχε στείλει κατὰ καιροὺς πρῶτα εἰς τοὺς Πασάδες τῶν Χανιῶν καὶ ἔπειτα εἰς τοὺς Ἀρμοστὰς τῆς Κρήτης, εἰς τὰς Κρητικὰς Βουλὰς, εἰς ὑπουργοὺς, ἐπισκόπους, νομάρχους, προξένους τῶν λεγομένων προστατίδων δυνάμεων, βουλευτάς, ἐπιθεωρητὰς κτλ. κτλ. διὰ νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ὑπὲρ τῆς Γεωργιουπόλεως.

Ἄλλ' ὅλοι αὐτοὶ **ἀγρὸν ἠγόρασαν**, δηλ. δὲν ἐνδιαφέροντο. Ἐδῶ δὲν ταριάζει ἡ παροιμία αὕτη, διότι ἀν εἶχαν ἀγοράσει ἐκεῖ ἀγρούς, θὰ ἐνδιαφέροντο βεβαίως περισσότερο. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δύο τρεῖς φορές ἦλθαν ἐκεῖ γεωμέτραι καὶ γεωπόνοι καὶ ἔκαμαν περιπάτους καὶ ἔκαμαν ἐκθέσεις καὶ κατέστρωσαν σχέδια—εἶδα καί μίαν ἐκθεσὴν καλὴν τοῦ κ. Μουράτογλου, τὸν ὅποιον ἐκάλεσαν ὁ Πρίντσιπας εἰς τὰ 1899—, ἀλλὰ ἔργα ἔγειναν ἐλάχιστα, καὶ τὰ ἐλάχιστα ποῦ ἔγειναν, ἦσαν ἄσκοπα, διότι τὰ

ἄφησαν εἰς τὴν μέσην. Τέλος εἶχεν εὐρεθῆ καὶ ὁ ὀδηγός μου. Αὐτὸς τὸ πρωὶ εἶχε βγῆ νὰ ψαρεύσῃ, καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ ψάρεμμα, διὰ νὰ τοῦ περάσῃ ἡ ὡρα, εἶχε ἐκαπλωθῆ ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἓνα εὐκάλυπτον καὶ ἐρροχάλισεν. Τὰς βολίτσας ἀρξάσαμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖο, ἀροῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψωμεν πάλιν εἰς τὴν Γεωργιουπόλιν. (Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΖΩΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΜΕΤΕΤΡΩΣ (B. DANGÉNNES)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μία αἰτία συχνῶν φιλονικειῶν μεταξύ τῶν συζύγων εἶναι ἀκόμη ἡ ζήλοτυπία, βάσιμος ἐνίοτε, παράλογος συχνά, τῆς ὁποίας ἡ ἐκδήλωσις ταράσσει συχνά τὴν εἰρήνην τοῦ συζυγικοῦ δεσμοῦ, ἢ ὅποια μὲ ὀλίγην ἐπιείκειαν καὶ πρὸ παντὸς μὲ πολλήν προβλεπτικότητα θὰ ἔμενε τελείως ἀσάλευτος. Ἐτὸ σφάλμα τοῦ συζύγου εἶναι δυνατόν, πραγματικῶς, νὰ ἀποσοθῆ κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐὰν ἡ σύζυγος ἀποσφύγουσα νὰ ἀποδείξῃ τὰς ὑποφίας της, γνωρίζει νὰ ἀπομακρύνῃ τῆς ὁδοῦ της τὴν ἀντίπαλον, ἢ ὅποια τῆς φαίνεται ἐπικίνδυνος, εἴτε λόγῳ τῆς ἐπιδειξιότητος της, εἴτε διότι βλέπει ὅτι κρατεῖ μέρη μέρους τῆς σκέψεως τοῦ συζύγου της.

Συχνά τὸ σφάλμα τοῦτο προέρχεται ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς αἰσθηματικότητος τῆς συζύγου.

Ἡ ἀήθεια ἢτις ἐπέρχεται ἀπὸ τὰς διαρκεῖς διαχύσεις, ἐκφυλίζεται μετ' ὀλίγον εἰς κούρασιν, τὴν ὁποίαν ἡ ἐπανάλειψις τῶν ἰδίων λέξεων καὶ κινήσεων τρυφερότητος, δὲν ἀργεῖ νὰ μετατρέψῃ εἰς γορτασμόν.

Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι παρὰ μῦθον, καὶ ἐκεῖναί αἱ ὅποια θέλουν νὰ ἐγκαταστήσουν εἰς τὸ νοικοκαίρι τῶν τῆν βασιλείαν τοῦ τρυφεροῦ καὶ αἰσθηματικοῦ ἔρωτος, κινδυνεύουν νὰ ἰδῶν τὸν σύζυγόν των νὰ κορασθῆ γρηγορα ἀπὸ τὰς μονοτόνους ἐκδηλώσεις, τῶν ὁποίων ἡ συχνότης καταστρέφει τὴν γλυκύτητα.

Ὅπως δὴποτε, ἐὰν ὁ σύζυγος, συγχωρητέος ἢ μὴ, ἐλησμονεῖ τὰ καθήκοντά του, διὰ τῆς καλωσύνης καὶ τῆς ἐπιείκειας της θὰ κατώρθωνε νὰ τὸν ἐπανακτήσῃ ἡ σύζυγός του. Ἡ καλωσύνη, εἰς τὴν εὐφῶν ἔκφρασιν τῆς λέξεως, δὲ εἶναι ποτὲ ἀδυναμία. εἶναι τὸ δυνατόν, συχνά, σημεῖον ἀναμφισβήτητον ἐνεργείας, διότι ἡ καλωσύνη, ἢ ἐπωφελεῶς ἐξασκουμένη, ἐπιφέρει πάντοτε ἀπὸ νίκην. Διὰ τὴν ἐν λόγῳ περίπτωσιν ἡ νίκη συνετελέσθη ἀπὸ ἓνα εὐγενῆ αἰσθημα ἐναντίον τῶν ποταπῶν ἐλατηρίων, τὰ ὁποῖα ἐκίνησεν ὁ πληγωθεὶς ἐγωῖσμός. Ἡ γυναῖκα, ἢ ὅποια δὲν γνωρίζει νὰ συγχωρῆ εἶναι ἀξιολύπητος, διότι εἶναι δούλη τῆς μικροπροπέως μεταοδοξίας της. Πάντοτε θὰ ἀγνοῖ τὴν βαθεῖαν ἀπόλαυσιν, τὴν προερχομένην ἀπὸ τὰς γενναϊόφρονας πράξεις καὶ δὲν θὰ αἰσθανθῆ ποτὲ τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς ἐκτελέσεώς των. Ὑπάρχουν ἐν τούτοις περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ἀπόλυτος ἐπιείκεια δὲν ἀξίζει : εἰς σύνδεσμον ὀριστικόν, ἢ εἰς ἀποπλάνησιν. Ὁ ρόλος τῆς συζύγου, ὅσον ὀδυνηρὸς καὶ ἀνεῖναι, συνίσταται τότε εἰς τὴν τήρησιν ἀδικητικῶν ἀξιοπροπέας. Αἱ προσπάθειαι της αἱ ὅποια δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ματαιώσουν τὴν ἀποστρωρῆν τοῦ συζύγου της ἐκ τῆς αἰσθηματικῆς πλάνης, ἢ ὅποια ἀποτελεῖ τὴν σημερινὴν τῶν δυστυχίαν, θὰ στραφῶν εἰς ἄλλο σημεῖον : εἰς τὴν φροντίδα τοῦ νὰ προλάβῃ τὰς συνεχεῖς ἠθικὰς, ἢ ὑλικὰς.

Πολλαὶ γυναῖκες, εἰς τοιαύτην περίστασιν, ἐξαντλοῦνται εἰς λύπην

κλαυθμῆραν, ἢ ἐκδικητικὴν, ἀναλόγως τοῦ χαρακτῆρος των.

Ἄλλα κουράζουν τοὺς φίλους των διὰ τῆς πάντοτε ἀναγενομένης διηγήσεως τῆς δυστυχίας των.

Ἄλλα πάλιν χειροτερεύουν τὴν κατάστασιν ἐπιδεικνύουσαι ἓνα νέον πρὸς ἄλλον αἰσθημα, πραγματικόν ἢ προσποιητόν, μὲ τὸ ὅποιον, κατὰ τὴν στενήν καὶ ἄπειρον ἀντίληψιν τῆς ὑπερηφάνειας των, ἐκδικιοῦνται. τὸ σύζυγόν των διὰ τὴν προσβλητικὴν του ἐγκατάλειψιν.

Ἄλοιοιμον! σχεδὸν πάντοτε αὐτὰ ὑφίστανται τὴν ἐκδικησιν.

Μετὰ τὴν μὴ θέλουν νὰ γνωρίσουν τὸ μεγαλεῖον τῆς συγγνώμης, συχνά εὐρίσκονται ἀναμειγμένα εἰς περιπέτε ας ἀηδεῖς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ λύπη τοῦ παρηγορημένου ἔρωτός των δὲν λείπει, καὶ αἱ ὅποια ἔχουν μαζὶ τῶν ὅλας τὰς στενοχωρίας αἱ ὅποια ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν ἀποδοκιμασίαν, τὴν σιωπηρὰν ἢ φανεράν, ἐκείνων οἱ ὅποιοι θὰ ἐπροθυμοποιούοντο νὰ τὰς παρεγγοῦσαν εἰς τὴν εὐγενῆ ὁδὴν των.

Πρέπει νὰ τὸ φωνάζωμεν ἢ νέα γυνὴ ἔχει ἐπὶ τῶν προγόνων της τὸ πρόνομιον, ὅτι γνωρίζει ἐκ τῶν προτέρων τὰς δυστυχίας τῆς ζωῆς.

Καλύτερον πληρορορημένη ἀπὸ ἐκεῖνας γνωρίζει, ὅτι ἡ ζωὴ δὲν ῥεῖ πάντοτε ὡσὰν ρυαεῖς διαυγῆς: συχνά γίνεται χεῖμαρρος, ὁ ὅποιος κυλίσται προσκορῶμενος μὲ ὀρμὴν εἰς τοὺς λίθους ποῦ συναντᾷ εἰς τὸν δρόμον του.

Γνωρίζει ὅτι μία προνοητικὴ χεῖρ, ἀτομακρύνουσα τὰ ἐμπόδια ταῦτα, καὶ θὰ βοηθήσῃ καὶ θὰ κατευνάσῃ τὴν ὀρμὴν τοῦ ρεύματος.

Ὑπάρχουν ἐν τούτοις ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα δὲν δύναται νὰ ὑπερικήσῃ : τότε θὰ ἀντλήσῃ ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν της, τοῦ νὰ ὑπομένῃ ἀξιοπροπέως, τὴν δύναμιν ὑποφέρει τὴν ἐπιδρομὴν τῶν δυστυχημάτων, ἐνῶ θὰ προετοιμάζῃ τὴν ὁδὸν τοῦ μέλλοντος, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀρμονικὴν πορείαν τῶν πραγμάτων.

Ἡ σύγχρονος σύζυγος, καλύτερον μορφωμένη, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὀλιγώτερον ἐκτεθειμένη εἰς τὰς προσβολὰς τῆς ἀδυναμίας, ἀπὸ τὰς προγόνους της, θὰ δυνηθῆ ἐπίσης νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰς μικρὰς αὐτὰς γυναικείας ἀτελείας, αἱ ὁποῖαι ἐπήγαζον ἀπὸ τὴν παιδαριώδη μόρφωσιν, ἢτις ἐδίδετο εἰς αὐτάς.

Ὅλη ἐμπεποτισμένη ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀποστολῆς της, ἀπελευθερῶνται ἀπὸ τὴν ῥοπήν τοῦ νὰ ἐξωτερικεύῃ τὴν ψυχικὴν της κατάστασιν, εἰς περιπτώσιν συγγινῆσεως τῆς ὁποίας αἱ συχνά προσβολαὶ διεφαίνοντο εἰς χιλιάς ἐκδηλώσεις ἀντιθέτους πρὸς ἀλλήλας, εἰς τὴν πρόγονόν της.

Τοιοῦτοτρόπως ἄλλοτε ἐδείκνυε δυσἀρέσκειαν καὶ τὴν ἐρανέριον διὰ πικρὰς σιωπῆς. Ἄλλοτε ἀπροσεξίαν πληγγώνουσαν τὸν ἄνδρα της, ὅστις ἐκδικεῖτο μὲ τὸ νὰ συμπεράνῃ ὅτι εἶναι ἀνόητος νὰ θέλῃ κανεῖς νὰ συνηοηθῆ μὲ μίαν γυναῖκα.

Ἄλλοτε πάλιν ἡ ἐλαφρότης της αὐτῆ ἐδεικνύετο εἰς τὴν συνομιλίαν,

ή οποία άπετελείτο από άπλές κοινοτυπίας, που προσβάλλουν ένα σοβαρόν πνεύμα.

Διεφαίνεται ακόμη εις την παιδαριωδία των θλίψεών της, των οποίων ή μικρότερα είχε τον τύπον άληθούς άπελπισίας.

Πορήθην ό καιρός όπου οι ρωμαντικοί συγγραφείς διεκρήρυτταν την δύναμιν των δακρύων της γυναικός.

Η εποχή μας, άνθροπεπεστέρα, ζητεί ψυχάς ισχυροτέρας, και όλη ή εις άχρηστία φιλολογοία δεν έμποδίζει το ώραιοτερον πρόσωπον να γίνη άσχημον υπό τον μορφασμόν, τον πάντοτε όλίγον κομικόν, των άφθόνων δακρύων.

Η άληθής όδύνη δεν έκδηλοΰται με θρήνους και γλυκαίνεται δια της λογικής θελήσεως.

Η μοιραία όδύνη, ή μάλλον ή όδύνη ή εκ της πορείας των περιστάσεων, κατευνάζεται γρηγορότερον εκείνης ή οποία πηγάζει εκ της ψευδούς άπόψεως των πραγμάτων.

Η γυναίκα, ή οποία κλαίει δια το τίποτε, έξυπνά εντός της τας κακάς δυνάμεις αι όποιαι φθονούν την εύτυχίαν.

Τα δάκρυα είναι ό φόρος, τον όποιον πληρώνει εις την νευρικότητα, άρα είναι μειονέκτημα το όποτον όφείλει να κρύπη με φροντίδα.

Υπάρχουν εν τούτοις περιπτώσεις, κατά τας όποιαις, φυσιολογικώς τα δάκρυα είναι ξεθόμιασμα και είναι γλυκαία ή ανακούφισις των.

Άλλ' ή σύζυγος ή φροντίζουσα δια την διατήρησιν της εύτυχίας της, όφείλει να άποκρύπη τας κρίσεις ταύτας, όπως άποκρύπτομεν τας σωματικώς άδυναμίας τας όποιαις όλος ό κόσμος έχει.

Αί γυναίκες δεν πρέπει να το λησμονούν: ή πρόσκαιρος βασιλεία των δακρύων κατέρρευσε, δια να δώση τόπον εις την αυτοκρατορίαν της ένεργητικότητας, της λογικής και της νομιμότητος.

Το πάθος αυτό δια την νομιμότητα θα είναι ή αίγις ή άσφαλεστέρα της συζύγου, έναντίον των κακών πειρασμών, τους όποιους αι άποθηρώνσεις δυνατών να της παρουσιάσουν.

(Άκολουθεί)

Κ. Π.

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟΝ (1)

ΕΙΣ την γενεαλογία του χρυσάνθεμου, θελω πρό παντός τὰ κάμω λόγον, δια το άνθος το όποτον έγνώρισεν ή ελληνική άρχαιότης, και το όποτον δι' όλων των αιώνων της δουλικής περιόδου έξηκολούθει να καλλιεργή και να αγαπή ό Έλληνικός λαός και να στολιχί με αυτό την 26 Οκτωβρίου τας εικόνας του λαοκλυτρεύτου ίππέως Αγίου, του Αγίου Δημητρίου, του όποιου του έδωσε και το όνομα, Άγιοδημητριάτικο.

Τούτο είναι το γηγενές, το από ιστορικής παραδόσεως ελληνικόν χρυσάνθεμον, το φέρον εις την άρχαιότητα και τὰ όνόματα Βούφθαλμον, ως εκ του σχηματισμού του άνθους του, και Κάλλη, ύφ' όνόματα το περιγράφει και ό εκ Κιλίκις σοφός ιατρός και βοτανολόγος Διοσκορί-

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΩΝ

ΕΠΙΣΗΜΩΣ έγινοντο την 10ην τρέγοντος τὰ έγκαίνια της εκθέσεως του Λυκείου των Έλληνιδων, παρισταμένον του Πρωθυπουργού κ. Δ. Γούναρη, και των Υπουργών κ. κ. Ιωάν. Ράλλη και Μπαλατζή. Τὰ εκτιθέμενα άντικείμενα, άπολύτως ώρατα και καλά, είναι προίον της γυναικείας οικιακής και βιομηχανικής προόδου. Η εκθεσις είναι πρωτότυπος έντελώς και άποτελεί άληθινόν τίτλον τιμής δια τας κυρίας του καλού μας κόσμου, τας προϊσταμένας εις την τοιούτου είδους ανάπτυξιν της γυναικείας βιομηχανίας.

Την 11ην π. μ. ό ύπουργός της Έθνικής Οικονομίας κ. Ράλλης έγκαίνιαζον την Έναρξιν της εκθέσεως, εκφράζει, δια συντόμου λόγου την χαράν και την ευχαρίστησιν της Κυβερνήσεως, διότι ή ελληνικός γυναικείος κόσμος επιστοποίησε πρόοδον και ανάπτυξιν ίκανοποιητικήν, των όποιων δείγμα πρόκειται ή εκθεσις. Έν τέλει ό κ. ύπουργός διεδεδαίωσεν ότι ή Κυβέρνησις είναι άποφασισμένη να παράσχη άμέριστον την ύποστηρίξιν και άρωγήν αυτής προς μέζονα έτι ανάπτυξιν των γυναικείων βιομηχανιών, ατίνες προώρισται ν' άσκήσουν σπουδαίαν συμβολήν εις του, πλουτοπαραγωγικούς πόρους της χώρας.

Μετά τον κ. Ράλλον, ή πρόεδρος του Λυκείου κ. Παρρέν, δια συντόμου λόγου της, ηύχαρίστησε την Κυβέρνησιν δια το άμέριστον και ειλικρινές ενδιαφέρον αυτής προς βελτίωσιν της θέσεως της ελληνίδος γυναικός και ανάπτυξιν των όρων της εργασίας και δράσεως αΰτων.

Επιλήθθη δε της ευκαιρίας ή κ. Παρρέν να έρωτήσθη τον παριστάμενον πρωθυπουργόν κ. Δ. Γούναρη, περί του αν είναι άποφασισμένος να εξατραλίση δια της παρούσης Συνελεύσεως την γυναικείαν ψήφον.

Ο κ. Πρωθ. υπουργός, υπό τὰ χειροκροτήματα του παρισταμένου κόσμου άπήνησεν εις την πρόκλησιν ότι είναι άμετακλήτοι άποφασισμένοι να επιδιώξη την ταχιστα έκτέλεσιν των προγραμματικων αυτού ύποσχεσεων.

Άκολούθως οι επίσημοι ήρμισαν περιεργαζόμενοι την εκθεσιν, εκφράζοντας την πλήρη αυτών ευχράσειαν. Μετά την άναχώρησιν τούτων ή παρερισκόμενος κόσμος περιήλθε τας αίθούσας του Λυκείου. Η κίνησις παρετάθη μέχρι της 1 μ. μ. ώρας, άγορασθέντων πλείστον έκθεμάτων. Η κ. Συνομαχία διέθεσε 10 ολο επί των εισπραξίων του τμήματός της ύπερ των οικογενειών των έφερόρων.

Όλίγον πρό της κηρύξεως των έγκαίνιων της εκθέσεως αι κυρία ατίνες έπωτοστάτησαν εις το Γυναικείον Συνέδριον, προσέφερον εκ μέρους αυτού εις την κ. Παρρέν πολύτιμον άναμνηστικόν μετάλλιον.

Μετά μεσημέριον, άρξαμένης της τακτικής δι' εισητηρίων λειτουργίας της εκθέσεως έπεσκέθη την εκθεσιν πυκνός κόσμος κυριών και δεσποινίδων. Η πρώτη ήμερα άγοράς έκθεμάτων ύπήρξεν έκτάκτως ίκανοποιητική. Η εκθεσις θα συνεχισθή καθ' όλην την έβδομάδα.

δης και με όμοίωμα τούτου του άνθους εκόσμηι ή προγονική άρχιτεκτονική πολλαίσι τὰ γλυπτά κιονόκρανα και ύποτραχήλια και φατώματα και κατελάμβανε θέσιν πανταχού, όπου έκρινε τούτο πρόσφορον ή καλλιτεχνική έμπνευσις.

Τούτο είναι το Άγιοδημητριάτικο, και ουχί το ινδικόν, σινικόν, και κατόπιν εν Ίαπωνία άναπτυχθέν και έξελιχθέν χρυσάνθεμον, ως κατά πραδρομήν αναφέρει ό μακαρίτης Θεόδωρος Χαλδράχης διότι τὰ έξωτικά αυτά χρυσάνθεμα τὰ όποια κατέκτησαν και την ιδιήν μας άνθοκομίαν έξοστρακίζοντα τουλάχιστον από τας Αθήνας και τας άλλας μεγάλας ελληνικώς πόλεις το ταπεινόν Άγιοδημητριάτικο, μόλις το 1789 εισήλθεν εις την Ευρώπην από την Άπω Άνατολήν, το δε Άγιοδημητριάτικο έστόλιζε τους κήπους και τας αλτάνας και τας άμπολας κύκλω εις τας δεξαμενάς των κήπων των πατέρων μας, από μακρού, όπου φθίνει ή μνήμη, πολύ πριν έμφανισθή εις την Ευρώπην, μετενεχθέν από την χώραν του Άνατέλλοντος Ηλίου το ινδικόν χρυσάνθεμον.

Το γένος των χρυσανθέμων άνήκει εις την οικογένειαν των συγθέτων κορυμβοφόρων, άποτελείται δε εξ άπειρων ειδών.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗΝ ΕΠΟΠΟΙΪΑΝ

Πολυβόλα προς μάχην.

Το κυριαρχούν σήμερον είδος του κορμού είναι το χρυσάνθεμον της Κίνας (Chrysanthemum sinense) το όποτον όμως κατόπιν οικειοποιηθησαν οι Ίάπωνες, άρνού το κατέστησαν άγνωριστον, το διεπλάσαν εις πολλά αυτοτελή εί' η, με άνθη, άλλα μικρά νανοφυή, και άλλα τεράστια και υπερτεράστια, με χρωματισμούς άπροσδιοριστως ποικίλους και με σχήματα, ιδίως των πετάλων του άνθους τὰ πλέον ιδιότροπα. Ούτω έμορφώθη το κατ' έξοχήν Ιαπωνικόν είδος, το μεγαλοανθές χρυσάνθεμον (Chrysanthemum grandiflorum). Ούτω το άνθος τούτο, το όποτον αντιπροσωπεύεται και εις τους τίτλους ενός μυθιστορήματος του Πιέρ Λοττί, όστις τότε είχε δια τους Ίάπωνας νεανικόν έρωτα, όπως τώρα γεροντικόν δια τους Τούρκους, κατέστη μαζύ με την Άνατέλλοντα "Ηλιον επίσημον εθνικόν έδλημα της Ίαπωνίας. Και δεν δύναμαι να δώσω πιστοτέρην εικόνα της έπιστημότητός του από το να σημειώσω ότι κατά το έτος 1876 ό Αυτοκράτωρ Μουτσουχίτο ίδρυσε το έπισημότερον αυτό παράσημον, με το όνομα του άνθους τούτου. Το περιγράφοω χάριν των νεορων άκλούθων κάποιου ύπουργείου, αν και είναι ίσως περιττή ή περιγραφή του, διότι εν τή ύπουργείω τούτω υπάρχουν πλήρεις εκδόσεις όλων των παρατήμων των Κορτών των δύο ήμισυαίριων, με άκριβεστάτας περιγραφάς και καλλιτεχνικώς παραστάσεις έγχρώμους και των παρασήμων και των ταινιών αυτών, επί των όποιων επί ώρας καθ' εκάστην, εν έρωτική ρέμβη, προσηλούται ή προσοχή των. Όπως δήποτε, το περιγράφοω, άρχόμενος από της ταινίας του, ή όποια είναι έρυθρά, με ίόχρονον πικρυήν, θυμωσώς άρμονικομένην, όφειλω να το όμολογήσω. Το δε παρήσημον άποτελείται από το κλασικόν εθνικόν έμβλημα, τον Άνατέλλοντα "Ηλιον, με τής περιφερικώς ακτίνας και με περιθώριον κυκλικόν εν νανοειδών χρυσανθέμων. Άλλα παρ' όλίγον να λησμονήσω μίαν πολύ άπογοητευτικήν λεπτομέρειαν. Την αναφέρω εκ φιλανθρωπίας δια την άνωφελή προσήλωσιν από ευτέρωτας πόθους, από άνερίτους έλπιδας. Δυστυχώς το παρήσημον τούτο άπονέμεται άποκλειστικώς εις κυανοαίμους μόνον δηλ. εις πρίγκηπας. Άλλα πάλιν ίσως γείνονυ δυναταί και έξαιρέσεις. Διότι και το Ιταλικόν παρήσημον του Ευάγγελισμού (de l'Anunziata) συστηθιν όταν ή Ίταλία έπροεδιάθη εις μεγάλην δύναμιν, μόνον εις πρίγκηπας έδίθετο. Άλλ' έδόθη εν τούτοις το έτος 1882 εις τον κόμητα Κόρτι, αξιον τότε προκάτογον του κόμητος Σρόρτζα, διότι δια της διπλωματικής του δεινότητος είχε κατορθώσει να μη προσαρτηθούν εις την Ελλάδα τὰ Ιωάννινα και ή Πρέβεζα.

Τελειώνω τὰ της γενεολογίας του χρυσανθέμου, με την πληροφορίαν, ότι το ιδικόν μας χρυσάνθεμον, το ταπεινόν Άγιοδημητριάτικο, με το σχεδόν σφαιρικόν σχήματος άνθος, ως όφθαλμός βοός (εξ ου και βούφθαλμον) ποτε λευκόν, ποτε υποκύκλον και βυσσινόχρονον και σπανιώτατα κίτρινον, εξ ου εν τούτοις έλαβε την όνομασίαν του, άνήκει εις το είδος το λεγόμενον στεφανωτικόν (Coronarum). Και ήδη εισέρχομαι εις την ψυχολογίαν του άνθους τούτου, ως έχω τουλάχιστον την αισθάνομαι.

Β'

Το χρυσάνθεμον με το τεφροπράσινον φύλλωμά του, το όποτον άποτελεί τον πλέον πένθιμον συνδυασμόν του σκοτεινού τεφρού και του πρασίνου, διανοίγει τους κάλυκας του, όταν το έτος βαίνει προς τον ούδον του θανάτου, όταν μολυβδόυται ό ούρανός, όταν το χρώμα το τεφρόν το βαθύ, κατακυριεύει τον όριζοντα, όταν νεκρούνται και άποφυλλίζονται όλα τὰ άνθη, τὰ όποια ζούν υπό τους εναγκαλισμούς και τὰ φλογερά φιλήματα του ήλιακού θάλπου και του φωτός, όταν το σφύργος και ή ίκμας πάσης βλαστήσεως ύποχωρεί προς τας ρίζας και ζητεί καταφύγιον εις το θάλλπος της μητρός γης, όταν ό βορράς μαστικίζει στενάζοντας τους γυμνούς κλάδους, και μελαγχολική, θρηνώδης πίπτει στάγην ή βροχή επί της γης και επί των καρδιών.

Τότε, ότε του έπερχομένου χειμῶνος ή παγερά άγκάλη βυθίζει την ζωήν της φύσεως εις νεκροφάνειαν, τότε θάλλουν τὰ χρυσάνθεμα, τότε από των σφαιροειδών κάλυκων διανοίγονται τὰ πέταλά των.

Άλλα δεν έμπνεουν εις την ψυχήν, όχι, της ζωής το συναίσθημα. Και το παράδοξον, το όλως ίλιουρές, το άλλόκοτον, το πικρόν, το ως νεκρολιόβονον πένθιμον άρωμά των, μου φαίνεται ότι ψιθυρίζει μέσα εις την άτμοσφαιραν, εις την όποιαν χύνεται ειλιγεϊον του έαρος και του άποπέναντος θάλπου, πένθιμον μοιρολόγι της χορής της ζωής. Όμοιάζουν άνθη άποχαιρετισμού, σύμβολα θλιβερά αισθημάτων, τὰ όποια δεν θερμαίνει και δεν έξωρατίζει πλέον ή έλπις.

Δύναται σήμερον ή άνθοκομία του συρμού να θαυματουργή έπάνω εις τὰ Ιαπωνικά χρυσάνθεμα να τὰ μεγεθύνη, να πολλαπλασιαζή τας ποικιλίας και τας συναρμογάς των χρωμάτων και των άποχρώσεων αυτών να τους χαρίξη τὰ ιδιοτροπώτερα σχήματα πετάλων. Θα είναι πάντοτε παρ' όλα ταύτα εκ γενετής νεκρολούουδα.

Το πολύ πολύ ή Τέχνη, ή δημιουργούσα τὰ τεχνικά αυτά όγκώδη τε-

1) Άποσπώ δια την «Έθνικην Ζωήν» το χρυσάνθεμον, εκ του άνεκδότου έργου μου «Γενεαλογία και Ψυχολογία των άνθων», Ε.Σ. Α.

ρατα, άρχει από αυτών των χυδαίων δημιουργημάτων και αυτό το ποιητικόν άρωμα του πένθους και της δόξης και κατασκευάζει νέα είδη πολυχρώμων λαχανικών.

Διότι μόνον άνθη δέν είναι τα παχύτατα σαρκώδη, τα όγκωδώς υπερτροφικά, τα διαμέτρου σπιθαμής δημιουργήματα, άσυγκρίτως πεζότερα και χυδαίτερα του ήλιοτροπίου, το όποϊον σκληρώδης ίσως και άδίκως ό ποιητής, έπειδή ήγάπησε την βόδη, το άποπήρε άγρίως με τους εξής στίχους:

Σώπα, λουλουδι, άμύριστο
λουλουδι χωρίς χάρι,
το όδο που μοσχοβολεί
δέν μοιάζει το χορτάρι.

Αυτά αισθάνομαι και δι' αυτό δέν συμμερίζομαι τον ένθουσιώδη θαυμασμόν των φίλων, τον όποϊον προκαλούν αι μαγγανίαι της τεχνικής άνθοκομίας.

Διότι άγαπή τα ταπεινά, τα λαϊκά χρυσάνθεμα, τα Άγιοδημητριακα, όπου έδλεπα εις τους παιδικούς μου χρόνους να σπιλλίζουν τας εικόνας του Άγίου του όποϊου είναι φερώνυμος. Τα ένθυμούμαι να σπυλίζουν ταίς άμπολαις των κήπων, και ταίς αλτάναϊς της αύλης των σπητιών και όσα είναι ταπεινά με τους σεμνούς, τους μονοτόνους χρω-

ματισμούς των, τόνον περισσότερον τ' άγαπή. Και το άρωμά των το πένθιμον, το πικρόν, με κίμνει να αισθάνομαι περισσότερον την μελαγχολικην γοητείαν των διότι είναι άρωμα άγίας, αλλά της άγάπης, της άνευ έλπίδων, άρωμα άποχαιρετισμού της ζωής. Έμποιοουν την αυτήν έντύπωσιν, την όποιαν και ό έρίζων της έποχής, όπου έμφανίζονται εις την ζωήν, όρίζων με τα μελαγχολικά δειλινά του τέλους του φθινοπώρου, τα όποϊα ένγκαλίζονται ήδη αι σκiai της νυκτός εύθης άμέσως ως ώχριάσουν οι τελευταίοι της δύσεως βόδινοι άτμοί.

Βεβαίως δέν θα το συναντήσετε πλέον το Άγιοδημητριακόν εις τους κήπους της τεχνικής άνθοκομίας' αι βιτρίναι των άνθοπωλείων είναι ξεύναι προς αυτό, και ή είσοδός του εις τας αίθουσας αυστηρώς άνηγορευμένη. Άκόμη όμως θάλλει εις τας έπαρχιακάς πόλεις και τα χωρία, όπου πλανάται εισέτι ή παράδοσις περασμένων χρόνων. Άλλά θα έκλείψη και άπ' έκει σύν τ' χρόνω και του τόνου δημοφιλούς άγίου ή έορτή θα στερηθή του άπ' αιώνων κόσμου αυτης. Ούτω θα μείνουν έφεξής κυρίαρχα άποκλειστικώς, πλέον σαρκώδη, πλέον υπερτροφικά, ως μεγάλα παροψίδες, πλέον άρκετικώς εις χρωματισμούς «Χρυσάνθεμον το σινικόν και χρυσάνθεμον το μεγαλοανθέσ», έπιβλητικής ώραίότητος χορταρικά.

EMMANOYHA Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

ΦΩΝΗ ΠΕΙΝΩΝΤΩΝ

Ο διάσημος ρώσος συγγραφέας, Μάξιμος Γόρκυ, άπηθύωνε νέαν έκκλησιν υπό ήμερομηνίαν 4 Μαΐου, «προς τους διανοουμένους όλου του κόσμου». Ο άνθρωπος ό όποιος ως πρόγραμμα και σκοπόν του έθεσε την μελέτην του βίου, ό όποιος ήρευνησε και έρευνην έφιλοσόφησε επί όλων των άπόψεων της κοινωνικής ζωής, ό όποιος έζητην ως πτωχός, δια να συναισθανθ' την αληθινήν σημασίαν της πτωχείας, ό όποιος έζησεν ως πλούσιος, δια να κοινωνήσ' πραγματικην την εύτυχίαν, ό όποιος έζησεν ως άριστοκράτης, δια να κεντηθ' από τον ήδονικόν οίστρον, τον καθοδηγούντα την άριστοκρατικην τάξιν εις π'σαν π'ρ'ξιν και ένέργειαν, αυτός ό μέγας ψυχολόγος, ό μέγας φιλόσοφος, ό μέγας κοινωνιολόγος, ένα π'ρ'γμα δέν ήδυνήθη να έννοήσ'... τί έπιδιώκει ό μολοσεβικισμός όπως έμφανίζεται, και ό όποιος επί σειράν έτών άπειλεί, ως κοινωνική πανώλης, την ζωήν της Ρωσίας.

«Άπευθύνομαι λέγει ό Γόρκυ, προς πάντας τους διανοουμένους του κόσμου' έν Πετρούπολι ή έλλιπεις τροσίμων είναι τόσο μεγάλη, ώστε έντός της προσεχούς έβδομάδος ό λαός θα καταδικασθ' εις άπόλυτον πείναν. Ποιοί θα είναι τα θύματα; Έκείνοι οι όποιοι θα είναι όλιγώτερον ίκανοί εις τον άγώνα' δηλαδή τα βρέφη και άσθενικά άτομα». Δέν πλαστογραφούμεν βεβαίως τ'αληθινά συναισθήματα του μεγάλου άνδρός, άν είπωμεν ότι ό Γόρκυ καταδικάζει έν πλήρει πεποίθησει, την κοινωνικήν επανάστασιν της Ρωσίας, ή όποια τόσα και τόσα δεινά έπεσώρευσεν εις μίαν εύτυχή χώραν, δια να έπιδιώξ' την έμπεδωσιν και νομιμοποίησιν νέας ζωής, σ'ηριζομένης επί αρχών, ήκιστα λογικών και ήθικών.

Είναι άναμφισβήτητον ότι ό Μάξιμος Γόρκυ, ως και οι πολλοί των ρώσων συγγραφέων, προητοίμασαν δια του έργου των την σημερινήν κατάστασιν της Ρωσίας, την επανάστασιν, με μόνην όμως την διαφοράν, ότι την άγνήν των ιδεολογιών δέν εφ'αντάζοντο ποτε ότι τόνον άδειώς και αστόχως θα εφέρμιζεν ή πολιτική ενός Λενίν. Ίδου διατί σήμερα αυτοί ουτοι οι πρωτεργάται μίξ κοινωνικής αναγεννήσεως ώδύρονται πρώτοι, πρ' της άνυπολόγιστου καταστροφής ήτις έπεσφάρισε το τόνον άγνήν και ιδεώδες έργων των.

Η έξίσωσις των κοινωνικών τάξεων δέν ήτο έργον τόσο εύχερές, το όποϊον θα ήδύνατο να πραγματοποιήσ' ένας Λενίν και ένας Τρότσκυ

άνθρωποι μη έστάμενοι εις έπίπεδον άνώτερον του του κοινού έπαναστάτου' Αί αρχαι τας όποιας μέχρι σήμερα έν ήρωσαν έν τη πολιτική τωι, ουδέν άλλο έπέφερον, ει μη την έσωτερικην άναρχίαν και την άπομόνωσιν της πατρίδος των από τας λοιπάς χώρας. Και ήδη σήμερα πεπεισμένοι ότι ουδένος λαού έκέρδισαν την πραγματικήν συμπάθειαν, διακηρύττουσιν ότι άπαρνούται τας «πρώτας αρχάς», και ότι εγκαινιάζουσιν όλως «νέας», σ'ηριζομένας επί αληθών βάσεων, πραγματικής έλευθερίας του λαού. Το αρχικόν κίνημα μετεβατίσθη. Δια του σταθμού Ρεβ'άλ, δια του όποϊου ό άνώτερος αντιπρόσωπος των Σοβιέτ Λιτόβινφ έπικοινωνεί μετά της δυτικής Ευρώπης, διαδιδάσκονται έπ'αλληλοι έγκύκλιοι και διασπ'λ ζόμεναι πολλάκις προς άλλήλας διαταγαί, προς τους άρχηγούς της έν Ευρώπη προπαγάνδας, όπως έντεινωσι τας προσπάθειας των και δημιουργήσ' εις το έξωτερικόν ή έντύπωσις «της άπορνήσεως του άρχικού κινήματος», επί τη έπίδι έπιτεύξεως της συμπάθειας του πεπολιτισμένου κόσμου, δι' έργον, το όποϊον μέχρι σήμερα παρουσιάσθη υπό τόσο είδεχθή μορφήν, προκαλέσαν αληθινήν φρικασιν και τρόμον δια το μέλλον του κόσμου.

Όποϊον ήτο το άρχικόν κίνημα; Είχε σκοπόν να έξεντύσ'η, ν'ανατρέψ'η θρόνους, να δολοφογήσ' αυτοκράτορας και όλόκληρον αυτοκρατορικήν οικογένειαν, να πατάξ'η π'σαν κορυφήν άντιτιθεμένην εις τα σχέδια και τους σατανικούς σκοπούς του, να προσβάλ'η και εκμηδενίσ'η όλα τα προσχήματα της κοινωνικής τιμής και της ήθικης ενός λαού, μηδένα ίσως έχοντα λόγον να κακουρήσ'η. Η άρπαγή και ή λεηλασία ήσαν αι έξωτερικαι έκδηλώσεις του πνεύματος της επαναστάσεως. Ο πολυς λαός, ό εργατικός, ό ύπιστάμενος επί μακρόν τας συνεπειάς τας τραγικάς, μίξ πολύ μεγάλης κοινωνικής ανισότητος, εύθως έξ αρχής δέν έπεδείξεν ένδειφ'ερον, δια τα έλατήρια και τον σκοπόν της άπροσοδικού δι' αυτόν επαναστάσεως, άλλ' ήρκέσθη ν' άπολαμβάν'η τους πλούσιους κερπούς, έν νόματι αυτης.

Όποϊος τώρ'κ είναι ό χαρακτήρ της νέας πολιτικής του Λενίν; Ν'άποδείξ'η εις τον κόσμον ότι ή επανάστασις έν Ρωσία, σ'ηριζομένη επί των αρχών του δικαίου, σκοπόν έχ'η να έξασφαλίσ'η την εύτυχίαν και την έλευθερίαν ενός λαού, τόσο βασανισθέντος υπό της πλουτοκρατικής τάξεως. Άλλ' αι προσπάθειαι του κοινωνικού επαναστάτου είναι μάταιαι,

διότι ό λαός δέν θα θελήσ'η ποτέ ν' άποβάλ'η τας συνηθείας τας όποιας έδημιούργησεν εις την ζωήν του ό άρχικός χαρακτήρ, της κατ'αυτον τόνον δικίας άντροπής. Ωστε, κατ' φυσικόν νόμον, ή βίη της επαναστάσεως θα καταπέσ'η άπ' έκ'της, αι κακουρήγαι θα καταπέσουν, όταν πλέον π'στα ή ζωή της Κοινωνίας αρχίσ'η, ως ήρχισεν ήδη, να φθίν'η, να επαιπείλ'ηται από μυρίους κινδύνους οι όποιοι άποτελοουν την φυσικήν συνέπειαν μίξ άσυλλογίστου κοινωνικής άνταρσίας, διατηρούσης μόνον το πρόσχημα της ήθικότητος και της έλευθερίας, έρωμμένης έν τούτοις έξ έλατηρίων τόσων εύτελών. Η άτραξία τόνων έτών, ή επικρατήσοα διασφορά της κοινωνικής ζωής, ή έλλιπεις των τιμών εργατικών χειρ'ων, επί των όποιων, κατ' κοινόν νόμον, σ'ηριζείται ή εύτυχία πάσης κοινωνίας, ή έμπορικη ά ονίη, προσελούσα από την σπατάλην του άτομικού και ήθικου πλούτου, έπέφεραν την κοινωνικήν φθίσιν. Και ή Ρωσία σήμερα παρουσιάζει το οίκητρον φαινόμενον σκιδώδους οργανισμού, άσπαίροντας υπό τας τελευταίας ίσχυράς προσβολάς του κατατρώγοντος νοσήματος. Η πείν'η, την όποιαν έξαγγέλλει ό πολυς Γόρκυ, είναι ή πλέον ζωντανή εικών την όποιαν παρουσιάζει εις τον πεπολιτισμένον κόσμον το όλεθριον του μολοσεβικισμού έργον.

Αι εύγενείς προσπάθειαι του Γόρκυ και των άλλων, ίσως δέν εύρωσιν άπήρξιν εις την υγι'α συνείδησιν του πεπολιτισμένου κόσμου και εις

την μεγάλην ψυχην των διανοουμένων, προς τους όποιους αναφέρεται. Το κακόν είναι μέγα, ό κλονισμός ίσχυρός, ώστε θαρός, θαρύτατος, να καταπέσ'η ό ρωσικός κολοσσός. Και τότε, αι έπικλήσεις των λογίων της Ρωσίας, διατηρούντων την υγι'α των ιδεολογιών, αι προσπάθειαι των δυναμένων να συγκινήσωσι, δέν θα διαφέρωσι ποσώς από το ώραϊον κελάδημα της άηδόνος περιωθεισης εις μίαν μικράν όασιν, έν μέσω σορού έρειπίων, επί των όποιων και μόνων άπηχεί'. Θα είναι το «κύκνειον άσμα» το όποϊον έρχεται να συγκαλύψ'η τ'όλεθριον του θανάτου έργον και να επισφραγίσ'η, ως έν έπιλόφω, το έργον μίξ τόσω κακής και αστόχου επαναστάσεως, ή όποια ως μικρόν τι νέφος ήπειλήσε να συγκαλύψ'η την δύναμιν και το φώς του ήλιου των υγιών αντίλήψεων, και υγιεστέρων πεποιθήσεων, αίτινες διέπουνι την κοινωνικήν ζωήν. Ο μολοσεβικισμός θ' άποτελέσ'η έν άπλουν έπεισόδιον έν τ'ω βίω της ανθρωπότητος, ή όποια μετά συμπάθειας μεν πάντοτε θ' αναμνησκ'ηται του καταπεσόντος ρωσικού μεγαλείου, μετ' άποστροφής δε και οίκτου θ' άποκαλύπτει δια των σελίδων της ιστορίας, την άπιστίως τραγικήν εικών την όποιαν έγραψεν ό χρωστήρ του Λενίν, και την όποιαν ή ανθρωπότης θα θελήσ'η να συγκαλύψ'η δια του πυκνού της λήθης πέπλου.

JAP.

ΤΟ ΛΗΞΑΝ ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΕΤΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΤΟΥ ΑΣΜΑΤΟΣ

Η μουσική περίοδος 1920—1921, από πάσης άπόψεως ένδιαφέρουσα, υπήρξε πλούσια και εις φωνητικάς συνυλλίας. Η πληθονομένη όλωσ'ν φάλαγγ' των Έλλήνων καλλιτεχνών του άσματος και οι έπισκεφθέντες τον τόπον μας ξένοι άιδοί, διαπρεπείς και μέτριοι, μ'ς έ γνώρισαν τ' άριστουργήματα των κλασικών και των νεωτέρων μουσουργών, τα όποϊα μετ' ειλικρινούσ' ένδιαφέροντος παρηκολούθησεν ό φιλόμωσος κόσμος των Άθηνών, θα τους γνωρίσωμεν εις τους άναγνώστας της «Έθνικης Ζωής».

ΘΕΜΗΣ ΓΕΩΓΙΟΥ. Κατόπιν συστηματικών σπουδών έν τη Μουσική Άκαδημία της Βιέννης, και κατόπιν τριετούς καλλιτεχνικής δράσεως έν τοις Γερμανικοις θεάτροις της Φρανκφούρτης, της Λειψίας και του Άλτεμπουργκ ό διακεκριμένος Καλλιτέχνης, εύθως άμα τη λήξει του Ευρωπαϊκού πολέμου, έσπευσε να κατέλθ'η εις Άθήνας. Η εμφάνισις του έγινε, όπως ήρμοζεν, εις την σειράν των Συμφωνικών Συνυλλιών της όρχήστρας του ΰδείου Άθηνών. Από την συνυλλίαν έκεινην κατ' την όποιαν έτραγούδησε Βάγνερ και Ρίχαρ Στράους, απέδειξεν ότι είναι καλλιτέχνης με μεγάλη έφ'οδια μουσικά και φωνητικά. Εις την σειράν των συνυλλιών, τας όποιας έδωσεν έκτοτε καθ' όλον τον χειμώνα, μίαν έν τ'ω Δημοτικ'ω Θεάτρω και τρείς έν τη αίθούσ'η του ΰδείου Άθηνών, επανηλειφθείσας έν τη αίθούσ'η του Έλληνικού ΰδείου, μ'ς έφανέρωσε πλούσια χαρίσματα ύφους, μουσικότητος, αντίλήψεως πρ' παντός δε ενός απεράντου και έντελ'ως νέου ρεπερτουάρ. Ο κ. Γεωργίου είναι ένας έκλεκτός έρμηνευτής του Γερμανικού άσματος (lied), του όποϊου αντιπροσωπεί την όρθην παράδοσιν. Θα μείν'η επί πολύ άλησμόνητος ή θαυμασία έκτέλεσις των μελωδιών του Σούμπεργτ, τοι Σιούμαν και του Στράους, την όποιαν μ'ς έκαμεν ό ώραϊος τραγουδιστής έν τη αίθούσ'η του ΰδείου Άθηνών έν συνεργασία μετ' του υπερόχου κλειδοκυμαλιστού κ. Σπ. Φαραντάτου. Εις το Μελόδραμα ό κ. Γεωργίου δέν είχεν άνάλογον έπιτυχ'αν, διότι την ώραϊοτάτην από άπόψεως ποιότητος και έντάσεως φωνήν του άδικεί καταφανώς ή Γερμανική Σχολή την όπο αν ήκολούθησεν έν Βιέννη, εις το ζήτημα της τοποθετήσεως της φωνής του. Μία άπόφασις προς άλλήν της Σχολής θ' άνδεικνυει τον

Έλληνα καλλιτέχνην εις πρώτης τάξεως λυρικοδραματικόν όξύφωνον του Μελοδράματος. Ίσως να μη είναι άσχετος προς την ιδέαν ταύτην ή αναγγελία της άποχαιρετιστηρίου συναυλίας, την όποιαν ό διαπρεπής καλλιτέχνης διδ'ει προσεχώς εις το Δημοτικόν Θεάτρον.

ΚΙΜΩΝ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ. Πρώτην φοράν από της έν Άθηναις έγκαταστάσεως του ό κ. Κ. Τριανταφύλλου, Α' Βραβείον του Έθνικου ΰδείου των Παρισίων, Καθηγητής του άσματος και της Μελοδραματικής τέχνης έν τ'ω ΰδείο Άθηνών και έν τ'ω ΰδειω Πειραιώς, μ'ς έδωκε σοδαράν συνυλλίαν, έπηρεασμένην προφανώς από τα προγράμματα του κ. Γεωργίου. Ο κ. Τριανταφύλλου, ό όποιος αισθανθείς έννοιας την ανεπάρκειαν των φωνητικών του δυνάμεων δια το Μουσικόν θεάτρον, άφωτισώθη εις το εύγενές έργον της διδασκαλίας του άσματος έν Έλλάδι, μ'ς έδειξεν εις την έν τ'ω Δημοτικ'ω Θεάτρω Συνυλλίαν του έν ώραϊοτατον κέντρον φωνής και ζηλευτά χαρίσματα diction και απόδοσεως εις τα νεώτερα ιδίως έργα της Γαλλικής Σχολής. Ο κ. Τριανταφύλλου, εις τον όποϊον όφείλεται ή τιμή ότι εισήγγεν έν Έλλάδι το σύγγρονον Γαλλικόν άσμα, έχει όλα τα προσόντα να το καλλιερήσ'η και να το αντιπροσωπεύσ'η άξίως δι' άρκετα άκόμη έτη άρκει να προλάβ'η τας συνεπειάς μίξ καταφανούς κοπώσεως της φωνής του και να την προφυλάττ'η από τα επικίνδυνα όρια του ύμνου της είρήνης του ΣΑΙΝ-ΣΑΝΣ και από το βόρος μερικών grands airs, όπως ή «Κατάδικη του Φάουστ» και ή «Βασίλισσα του Σαββά».

ΠΕΤΡΟΣ ΜΠΟΤΑΣΗΣ. Μετ' τετραετή άνάπαυσιν ήκούσαμεν έσχάτως τον γλυκύν βαρύτονον κ. Πέτρον Μπότασ'ην έν τη αίθούσ'η του ΰδείου Άθηνών. Πιστός εις το προσφιλές του πρόγραμμα της αρχαίας Ιταλικής Σχολής μ'ς έχάρισεν ώραϊας στιγμάς με τα άθηναια τραγούδια του 16, 17 και 18 αιώνος, τα όποια άποδίδει με τήσ'ην λεπτότητα και εύγένειαν. Ο κ. Μπότασης, που θα ήτο άσφαλώς περίφημος Βαρυτόνος, άν έπροικίζ'ετο με πλουσιώτερα φωνητικά έφ'οδια, έχει όλα τα στοιχεία ενός λαμπρού κοντσερτίστ και είναι κρίμα, ότι άκούεται έρασιτεχνικώς και εις τόσω περιωρισμένον ρεπερτουάρ.

ΗΡΙΑΣΤΟΘΕΟΣ.,

HENRI ARDEL

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΝΥΚΤΩΝΕΙ...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σήμερα που διελύθη η μέθη μου νομίζω, πώς βλέπω τον άνδρα που είναι σύζυγός μου, όποιος είναι αληθινά και κατορθώνει να τον παρατηρήσω με περιέργεια, ενώ ζή γεμάτος έγωισμό άσυνείδητο και ύπεροχο, από τον όποιον πηγάζει ή αναλλοίωτη άφροντισία του για κάθε τι που δεν του είναι πηγή απολάυσης. Είς τον έρωτα, δεν έχει καρδιά, μόνον αισθήσεις ανθρώπου έκλεπτισμένου, άχόρταγου που ζητεί ήδυπάθειαν σπανίαν και ισχυράν. Πολύ θελκτικός. Άπάνθρωπος χωρίς να τó θέλη, διόλου κακός, κομψά άκόλαστος.

Έν τούτοις, ή διανοητική του κατάσταση δεν είναι έπαισθητώς κατωτέρα της κατστάσεως των περισσοτέρων άνδρων, είς τον κόσμο που συναναστρεφόμεθα. Και επί πλέον, είναι θαυμάσιος καλλιτέχνης. Μόνον κατά τó φυσικόν, και σε κάθε τι, είναι αυτή ή άσάθια προσωπικότημήν! Δεν υπάρχει λοιπόν πίστις κατ' αυτόν.

Και άκριτως αυτό το ζήτοϋσα, έπειδή ήθελα είς αυτό τó κεφάλαιον να λαμβάνω ό,τι προσφέρω. Άπαίτησις άπλόικη και περίεργη. Ήταν τó ίδιο σαν να άπαιτούσα από τή θαλασσα να μη κινή τα κύματά της! Άλλα τότε δεν ήξευρα, ήμουν τόσο νεά χωρίς μητέρα και με πατέρα άπησυχλημένο με διπλή ζωή: θαρρετού χρηματιστού και άνδρος κατακτητού.

"Ήρχισε να με μεθ' από έρωτα, αφού και αυτός ό ίδιος ήτο μεθυσμένος. Πώς τότε να μην τεύσω ότι ή μέθη αυτή ήτο γι' αυτόν μία κρίσις μόνον, ή όποια δεν θα ήδύνατο να είναι, παρά παροδική!

Και έν τούτοις τού ήμην άναγκαία, είν' αλήθεια. Το ιδεώδες δι' αυτόν θα ήτο να με κρατήσει, έμε την σύζυγον, έρωτευμένην τόσο, όσον και μίαν έρωμένην... Άλλα αυτός να γλυττώ άκόμη εκεί που τον έτραβούσε ή φαντασιοπληξία του.

Άν κατά τύχην είχα την άνανδρεία να δεχθώ για να τον συγκρατήσω, τον συνδυασμέν αυτόν που τού ήρесе τόσο, εάν έξκαλοουθούσα να συγκωρω όπως της πρώτες φορές τó έκαμα είς τó τρελλόν πάθος μου, πιστεύουσα είς την διάρκειαν της έπιστροφής του, τότε ή ένωσις μας θα ύφισατο, παρά τας καταιγίδας... όμοία με τóσας άλλας, είς τας όποιας έκατος γνωρίζει να είν' τó λογικόν μέρος του, έστω και ελάχιστα.

Μόνον, να' έφ' όσον τον έγνωρίζα καλύτερα, οι σύνδεσμοι οι όποιοι μάς είχαν συνδέσει τόσο στενά, έσχιζοντο, ματώνοντας την καρδιά μου. Ή θέλησίς μου ήτο άνίκανος. Ό έρωσ απέθνησκε. Και ήτο τρομερόν!.. Με ποίαν άγωνίαν, ποίας άναλαμπάς, ποίας έπαναστάσεις με άφινε' άφίνοντας να αυξάνει ή απέχθειά μου προς την ζωήν, μέσα είς την όποιαν έτυραννούμην, όπως τα μικρά πουλιά που είναι θανασίμως πληγωμένα και δοκιμάζουν άκόμη να πεταχούν—με θυσίαν πόνων!

Και έπειτα ήλθεν ή ήμέρα που δεν ήσθλάνομην πλέον τίποτε. Ό έρωσ μου είχε πεθάνει. Τότε ή καρδιά μου έγνωρίσε την παγωμένη ειρήνην του κενού. Έφθασα την άνάπαυσιν και ατήλαυτα, όπως τó ανθρώπινον κτήνος, που είμεθα, απολαμβάνει την παύσιν του πόνου όταν τελειώση ή κρίσις που τó έκανε να μαρτυρησθ. Άλλ' ήτο ή άνάπαυσις, ή τρομερά άνάπαυσις! Εκείνων που δεν περιμένουν, ούτε έλπίζουν, ούτε έπιθυμούν πλέον τίποτα. Είχε νυκτώσει στή ζωή μου.

Τούλάχιστον, δεν είμαι πειά δυστυχής και θα καταλήξω, νομίζω,

να συνηθίσω έντελώς να ζω μόνον σαν θεατής, χδιάφορος για τον έαυτό του.

Είμαι ζήτημα χρόνου. Ή καρδιά μου, σπουδασμένη από την πεύρα δεν ζητεί τίποτε. Άλλα κάτω από τον τάφο που την συντρίβει θυμάται άκόμη εκείνο που διψούσε, και που της άρνήθηκαν.

Σε μερικές ώρες, μαύρες ώρες, την άκούω να κλαίη άπελπιστικά, σιγά σιγά χωρίς παράπονα ούτε παρακλήσεις ούτε άνωφελή έπαναστατήματα. Άποστρέφω τότε τó πρόσωπό μου άπ' αυτήν άπάνθρωπα, άποφασισμένη να την άφίσω να πεθάνη, όπως επέθανε μέσα μου ό έρωσ' τίποτε δεν άλλαζει αν θρηνούμε γιατί ύποφέρουμε πολύ! Το μόνο που κάνει,.... ξεκουράζει. Αυτό για μένα είναι άδυναμία στην όποια, μόνον μπροστά στον έαυτό μου, κατέβηκα. Και άπ' αυτήν άκόμη πλησιάζω να θεραπευθώ έντελώς, χάρις είς την άμέτρητη άδιαφορία μου, ή όποια μου φέρνει την ευεργεσία του να μη άφοσιώνωμαι πλέον.

Δεν είμαι πλέον παρά νεύρα και μυαλό, που κρύβει αισθήσεις και μία καρδιά παγωμένη, υπό την προσωπίδα κατά τας κοσμικές άπαίτησεις, την όποιαν φορώ καλά έφαρμοσμένη. Πολύτιμη προσωπίδα! είς την όποιαν χρωστώ την φυσιογνωμία μου, πολύ ακατάλληλη, κυρίας πολύ σκεπτικής, άδιαφορούσης για τά πάθη, μέχρις άπιστεύτου' μάλλον άγρίας πρτά κοινωνικής' αλλά γενικώς άξίας να εύθυμής, με εύθυμία περιπατικη . . . μόρτικη . . . άκόμη και άστεία—αυτό είναι σπίν ο—στης συνομιλίας της με τούς όμοίους της . . . Έκτός αν μία άνωτέρα δύςισω πής δεν την κάμει ξένη, άκόμη και μεταξύ φίλων.

Διότι ή διάθεσίς μου έχει τέτοιας περιστροφάς—που περιήλθον από τόσο μηδαμινάς αιτίας κάποτε!—και ή όποιες με κάνουν άκαταλήπτη για τά τρία τέταρτα των ανθρώπων που συνναστρέφομαι.

Έξ άλλου, κατόπιν κάποιας άντιστάσεως, έσυνήθισαν να με δέχωνται όπως τούς δείχνωμαι.

Άλλα δεν εκπλήττονται πλέον να με βλέπουν τόσο λίγο πειραγμένη από της έρωτικής ιδιοτροπίας του συζύγου μου. Μερικοί—οί άπλοι—σκέπτονται σοβαρά: «Δεν ξέρει τίποτε!» Άλλοι, καλύτερα πληροφορημένοι, συνάγουν, αυτοί τó μαντεύουν όρθά: «Της είναι πολύ διάφορος ώστε να την συγκινή άκόμη!»

Και ύπάρχουν άκόμη άλλοι που προσθέτουν: «Μπιά! παρηγορείται άλλου!»

Και τó λέγουν γιατί συναντώ, όπως μάρσεσι και όσο μάρσεσι, τούς κυρίους που με διασκεδάζουν: όταν τούς λέγω ότι ό έρωσ για μένα είναι κόλασις αφού τον φοβούμαι άκόμη και όταν ξέρω ότι περιμένουν ύπομονητικά «την ώρα . . .» Πτωχοί άνθρωποι! Τι ματαία άναμονή! Νομίζουν ότι άστειεύομαι όπως οι πιστοί φοβούνται την κόλασι. Δεν μπορούν να ξέρουν πόσον τρόμο και απέχθεια μου άφησε ό Ροβέρτος.

Έτσι περισσότερο ή λιγώτερο πληροφορημένοι για της άντι συζυγικές του περιπέτειες, βρίσκουν ότι έχουν δικαίω να τριγυρίζουν μία γυναίκα, πολύ νέχ για «να μην έχη κάποιον». Και όλοι, σχεδόν, μεταξύ εκείνων που δέχομαι ή συναντώ στον κόσμο φαντάζονται ότι μπορούν να είναι αυτός ό κάποιος.

Λοιπόν, έπειδή δεν κατορθώνουν καμμιά νίκη, βγάζουν τó άθώο συμπέρασμα ότι ό «κάποιος» έχει ήδη εύρεθεί και πολύ εύκολα, τού

δίνουν και όνομα.

Γιατί αν ό κόσμος, θέλοντας και μη θέλοντας, έσυνήθισε την άνεξαρτησία μου, με έκδικείται άπαριθμών για λογαριασμό μου χιλιάδες κουρκουσουριές—μικρές ή μεγάλες—ύποθέσεις, βεβαιότητες, για της όποτες δεν νοιάζομαι και της άφίνω να πέσουν εκεί που είναι ή θέσις τους.

Πάντα εύρίσκεται κάποιον φίλη για να με πληροφορήσθ. Άκούω, και έννοείται, δεν λαμβάνω τον κόπο να όρίσω τά πράγματα. Όλα πλέον μου κάνουν τó ίδιο... τόσο πολύ.

Άν ύποθέσωμεν ότι ό Ροβέρτος έμάθαινε της κρυβέντες αυτές, άπαντά με την ίδια άδιαφορία που έχω... Ίσως γιατί σέβεται την πλήρη έλευθερία πράξεων, που άπήρησα. Ίσως, άπλωσ, γιατί έννόησε ότι δεν θα έδεχόμην ούτε έγνος ούτε σκιάν παρατηρήσεως, από μέρους του, ό όποιος είναι ό τελευταίος που έχει τó δικαίωμα να με κρίνη.

Και τώρα έρωτώμαι γιατί όμιλώ για τά παληά αυτά πράγματα; Χωρίς άλλο για να απολάυσω την ειρώνια της συζητήσεως, για τούς τρόπους τούς ήμι—συζυγικούς, την όποιαν ή Δαναΐς—opéra comique—προεκάλεσε.

Ένώ ό Ροβέρτος έξετελείζει κάποιον κακοθελητήν κριτικόν, ό ήχος του κώδωνος σημαίνει και ό καμαριέρης έμφανίζεται και τού παρουσιάζει ένα μπιλιέτο. Ρίχνει μία ματιά και σηκώνεται άμέσως.

—Βεβα, σ'ας άφήνω. Πρέπει να δω τας διορθώσεις της γθεσινης συνεντεύσεως για τή Δαναΐδα.

—Πολύ καλά! Πηγαινέτε. Μη κάνετε να σ'ας περιμένουν.

Βγαίνει και με τó σκοτεινό αίσθημα της άπελευθερώσεως που με

καταλαμβάνει μόλις με άφισει, ξαναβρίσκομαι ένθουσιασμένη, στή μοναξιά της κάμαρής μου. Όπου άμέσως, έξ ένστίκτου τρέχω στή chaise longue μου. Ή άνοιξις είναι που με κάνει τόσο κουρασμένη, σχεδόν σπασμένη, μερικές ήμέρες, από κούρασι άγνωστη....

Β.θισμένη στή μιλακότητα των μαξηλαριών μου, μένω άκίνητη.

Μόλις σκέπτομαι με τά βλέφαρα μισο-κλειστά, άτενίζω την φιλικήν όψη της κάμαρής μου της όποιας τó θέλητρο με καταπραίνει. Είναι αληθινά δική μου' γιατί μόνη μου την έδημιούργησα. Έμάζευσα με ύπομονή τά έπιπλα, αυθεντικού δεκάτου—δργδου, όχι «σπρασιονι-μένε»!... τά ποια άποτελούν θελκτικη άρμονία με της παλης boiserie της έλαφρά στακτερές, με της όποτες είναι σκεπασμένοι οι τοίχοι. Κοιμένες σε πάνω από αληθινό Jouy, όπως ή κουρτίνες, ή ώρατες πολυθρόνες με αυτά, όπως τού παλχού καιρού, ή bergeres ή γλυκά μαλακές... Όλ' αυτά, ήλθον από τó οικογενειακό μου σπητι, όπου, παιδάκι, έπήγαινα έξω από τó Παρίσι, να παίξω με μανία μικρού ζώου μεθυσμένου από έλευθερία.

Έχω γύρω μου άνθη, πολλά άνθη και τά αγαπημένα μου bibelots. Δίπλα στή chaise—longue τó μικρό μου τραπέζι, πάντα γεμάτο βιβλία, περιοδικά, έφημερίδες—διάφορα, ώστε να άνακατεύουν όλας τας κρίσεις τού γούστου μου—μεταξύ των όποιων φυσικά είναι τó buvard μου, τó μελανοδοχετό και τó εύθραυστο caúhe—pots, με τά ζωηρά χρώματα, από τó όποιο πετιούνται τά διαφανή φύλλα ενός σπαργιστού. Στον τοίχο μερικές άκουαρέλλες, εικόνες, παστέλ, τά έκλεκτά μου έργα.

(Άκολουθεί)

ΚΟΣΜΙΚΗ ΖΩΗ

ΚΑΤΑ τó λήγον δεκαεβήμερον, δεξχοοούθησεν, όλιγώτερον, βέβαιον, συχνή, ή κοσμική ζωή, συγκεντρουμένη κυρίως είς τας συναυλίας και τούς άγωνας Τένις, οι όποιοι συνεχίζονται είς τó παρά τούς Στύλους τού Όλυμπίου Διός «τερραίν» τού «Όμίλου Άντισφαιρισέως Άθηνών» οι προκηρυχθέντες με έπαύση κύπελλα της Α. Μ. της Βασιλίσσης Σοφίας.

Έκ των συναυλιών τού δεκαεβήμερου, αι προκαλέσασαι θερμότερον και άμερίστον τó ενδιαφέρον των φιλοτέχνων, υπήρξαν, ή ποός τιμήν τού κατά μοιραίαν δραματικόν συγκυρίαν άπωλέσαντος τó φως των όρμάτων του, εξαιρετικόν της Έκτελεστικής Τέχνης μύστου κ. Λουδοβ. Βασσενγόβεν, καλλιτέχνου τού πιάνου, διαπαιδαγωγήσαντος όλόκληρον γενεάν, και έμφυχούστος άκόμη, τά δάκτυλα άφοσιωμένων μαθητών και μαθητριών, εκεί είς τó παρά τά Πατήσια έρημητήριον του, όπου ό τραγικός Οιδίπους περιστοιχίζεται και από τέκνα ήβάσκοντα και ή έκτη του τελευταία συναυλία της όρχήστρας τού Ωδείου Άθηνών είς τó Δημοτικόν Θέατρον.

Είς την συναυλίαν τού κ. Βασσενγόβεν μετέσχον, εύγενώς και αυθορμήτως προσφερθέντες, πάντες οι καθηγηταί τού Ωδείου, παρέχοντες την συμβολήν των δια τούτης σημασίας συναδέλφον, όπως ό τιμώμενος. Έξ όλων εκράτησαν τά σκήπτρα ό θαυμαστός και έμπνευσμένος δεξιότηχης, ό με όσον αίσθημα τόσην και τέχνην αποδίδων τά έργα των μεγάλων συνθετών επί τού πιάνου κ. Φρήμαν και ό ήμέτερος κ. Σπ. Φαραντάτος, ισάξιος πός τον ξένον παιανίστας. Έφάμιλοι άνεδείχθησαν και ό διευθυντής της Όρχήστρας κ. Μαρσίκ και ό καλλιτέχνης τού ήσματος και Γραμματέως τού Ωδείου κ. Κ. Παπαδημητρίου, ό όποιος έβαλλε δημώδη ήσματα της Άρκαδίας, συλλέγοντα υπό τού ίδιου, μεταξύ των όποιων την «Βαγγεΐω», είς την όποιαν τó γλυκύλαλον και εύκαμπτον μέταλλον της φωνής του, είχε διατονισμούς έντατικώς μεγαλοπρεπέας, άηδονόηχου, αληθούς. Δεν ύστέρησαν, αλλά τάσσονται, πάντως κατόπιν, ό φλαουτίστας κ. Παπαγεωργίου και ό βιολιστής κ. Λυκούδης. Παρέστη πολύς κόσμος, μεταξύ άλλων, ή κ. Σπράτου, ή δις Άθέρωφ, ή κ. Δελλαπόρτα, ή δις Διγενή, ή δις Μ. Λάρδη, ή δις Σακορράφου κ.λπ.

Ή συναυλία, επίσης της Όρχήστρας, κατά την όποιαν ξετελεσθησαν μία Συμφωνία, έν Κονσέρτο και μέρη από τον «Φιντέτι» τού μεγάλου Κλασικού, τού γί-

γαντος Μπετόβεν, έδωκε, πάλιν την εύκαιρίαν να θαυμασθών οι κ. κ. Μαρσίκ και Φρήμαν. Παρέστη και αυτήν όλόκληρος ή έκλεκτή μερίς της κοινωνίας μας, ή κ. Στάη, τού Έπουργού των Έσωτερικών, ή δις Γενάδη, τού στρατηγού, ή δις Μικ. Γ. Σκουπέ, ή κ. Ι. Κετσέα, ή δις Άνδριτσάκη, ή δις Γρυπάρη, ή κ. Σπασάνη, αι διδες Α. και Ε. Χριστοδουλόπου, ή ή δις Σεφεριάδη, ή δις Πιπινέλη κ.λπ.

Είς τó Τένις, όπου έξηκολούθησαν οι άγώνες και τά «μάτς», συγκεντρώνεται έκλεκτός κύκλος. Μεταξύ άλλων αι κυρίαί Περόγλου, Συριώτη, Ουέλε, Συννεφιά, Λαδοπούλου, Καθβαδία αι διδες Σοφία Καμπάνη, Σηηλιωτάκη, Άθέρωφ, Αίξ. Καλλιέργη, έγγονή τού κ. Στεφ. Δραγούμη, Πάππου, έγγονή τού κ. Δημ. Ράλλη, Νίκη Γαζή, Ίωάν. Σακορράφου, Νικολαΐδη, Λυκουρέζου, Άραπίδου, Πάλλη, Πεσμαζόγλου, Βαλαωρίτου, Άμπος, Βλαστου, Παπα, Έμπεδοκλή, Τολμίδου, Άνδριτσάκη, Μπέμμη, κ.λπ. Κύριοι οι Λεβίδης, ύπασπιστής της Α. Γ. τού Διαδόχου, Κ. Ζερβουδάκης, διευθυντής των Βασιλικών κτημάτων Δεκελείας, Νικ. Ζερβουδάκης, Τζίνης, Κυριακός, Ουΐαιμας, Βεζανής, Άνδρ. Καλλιφρονάς κ.λπ. Πρόεδρος τού Τένις ό κ. Βούλας, Γραμματέως ό κ. Ι. Κετσέας. Μέλη όλόκληρος ή άριστοκρατική μερίς της Άθηνάκης κοινωνίας.

P. Φ.

ΦΤΩΧΗ ΚΑΡΔΙΑ

Φτωχή καρδιά που έπόθισες ψηλά να φτερουγίσης
Και ν' αντικρύσσης τόλμησες τó φως κάποιας αυγής,
Πλανέθηκες, πιστεύοντας τον πόνο πώς θα οβύσσης
Ός που να σε δεχθί, θα κλαίς, ή άγκαλιά της Γης!

Στó κάθε σου φτερούγισμα θα χύνεται ένα δίκρο
Πικρότατο θυμίαμα στήσ Μοΐρας τον βωμό,
Μη σταματήσεις τράβηξε, γυρεύοντας μίαν άκρη,
Ός που με κάποιον να χτυπές θεϊότερο παλμό!

I. Σκανδαλάκης

ΠΕΡΙΕΡΓΑ - ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Ο κ. και η κ. Γουίλιαμ Έβεριν νεόνυμφοι ήρχισαν τὴ ταξίδιον τῶν γάμων των και κατέλυσαν εἰς ἓν ξενοδοχεῖον τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἦσαν ἔτοιμοι νὰ κοιμηθοῦν ὅταν ἔξαφνα ἐκτύπησαν εἰς τὴν θύραν. Ὁ σύζυγος ἤνοιξε. Ἀποτόμως ἓνας ἀνθρώπος μὲ μάσκα εἰσήλθε και προβάλλων ρεβόλβερ εἶπε μὲ χαμηλὴν φωνήν, χωρὶς κακίαν.

— Χωρὶς θόρυβον!

Ἐπειτα στρεφόμενος πρὸς τὴν ἑντρομιον νέαν σύζυγον εἶπε·

— Συγχωρήσατέ με κυρία, ποῦ σὰς στενοχωρῶ σὲ τέτοια ὥρα και τέτοια ἡμέρα.

Και μὲ μεγάλην εὐγένειαν, τὴν παρεκάλεσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ ἄκυλῖα ποῦ ἐστόλιζαν τὰ δάκτυλά της και τῆς ἀφῆσε μόνον τὴν ἀρραβῶνά της.

— Αὐτήν, κρατήστε την, και ἡ θεά της ἄς σὰς ἐμποδίσῃ νὰ μὲ μοῆτε.

Παρέλαβε ἀκολούθως τὰ ὄρολόγια τῶν νεονύμφων, μερικά κοσμήματα, ἓν χρηματοφυλάκιον περιέχον 200 δολάρια, προσθέσας:

— Μὴ κλαίτε κυρία μου, δὲν θὰ σὰς κάμω κακὸν ἐὰν δὲν μὲ ὑποχρεώσετε.

Ἐπειτα ἐπέμεινε νὰ σφύξῃ τὸ χέρι τοῦ κ. Έβεριν.

— Εἶμαι στεναχωρημένος ποῦ ἀναγκάζομαι νὰ κάμω αὐτὸ ποῦ κάμνω. Ἀλλὰ ἔχω ἀνάγκην χρημάτων, και ὑποθέτω ὅτι θὰ ἀντικαταστήσετε εὐκόλως αὐτὰ ποῦ σὰς ἀφῆρασα.

Και ἀφοῦ ἐζήτησε ἐκ νέου συγγνώμην ἔφυγε μὲ τὸ μειδίωμα εἰς τὰ χεῖλη.

Τὰ φανταστικά μυθιστορήματα τοῦ Κόναν Ντώυλ δὲν διαφέρουν και πολὺ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα.

Η Παρισινὴ «Ματὲν» προκηρύσσει ἓνα πρωτοτυπώτατον διαγωνισμόν. Πρόκειται νὰ εὑρεθῇ τὸ ὄραιοτερον παιδί τῆς Γαλλίας, τὸ ὅποιον θὰ λάβῃ, ἀπὸ ἐπιτροπὴν εἰδικῶν ἑλληνοζικῶν, τὸ γέρας τῶν καλλιτεχνῶν.

Τὰ βραβεῖα θὰ εἶνε περισσότερα τοῦ ἐνός, τὸ μεγαλεῖτερον τῶν ὀπίων θ' ἀνέλθῃ εἰς 160.000 φράγκα.

Ἡ ἀγωνοθέτις Παρισινὴ ἐφημερίς, ἀφοῦ ἐνημοσίευσεν εἰδικὸν ἄρθρον, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ πρώην Ὑπουργοῦ τῆς δημοσίας Ὑγείας και μέλους τοῦ Ἰνστιτούτου κ. Μαρτετόν, δημοσιεύει ἐν συνεχείᾳ τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ και προσκαλεῖ τὰς Γαλλίδας μητέρας νὰ στείρουν νὰ ἐγγράφουν τὰ διαγωνισθησόμενα τέκνα των.

Ἐννεῖται ὁ διαγωνισμὸς θὰ περιορισθῇ ἀποκλειστικῶς μεταξὺ Γαλλοπαίδων.

Η ἀστυνομία τῶν Παρισίων μετεχειρίσθη ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰ καθημερινὰ δυστυχήματα ἐξ αὐτοκινήτων. Ἦσαν τόσο πολλὰ ὥστε ἤξιζε τὸν κόπον τῆς ἀπασχολήσεώς της. Και ἀφοῦ ἀπηγόρευσε τὴν διπλὴν διαδρομὴν ὀρισμένων ὁδῶν, ἀφοῦ ἐτοποθέτησε ὅσους ἠδυνήθη περισσότερους ἀστυφύλακας εἰς τὰς διασταυρώσεις τῶν ὁδῶν διὰ τὴν ρύθμισιν τῆς πορείας τῶν αὐτοκινήτων, κίτεφυγε εἰς νέον μέτρον ἐφόσον τὰ παλαιὰ δὲν εἶχον εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα. Ἐχρωμάτισε δι' ἐρυθροῦ χρώματος τὰ σημεῖα τῶν δρομῶν πρὸ τῶν ὁπίων τὰ αὐτοκίνητα και τὰ ὀχήματα ἐν γένει ὀφείλουν νὰ μετριάξουν τὴν ταχύτητά των. Και οἱ δρόμοι τῶν Παρισίων ἐρυθρίασαν ἀποτόμως, οἱ Παρισίνοι εὔχονται νὰ μὴ ἐξαλειφθῇ γρήγορα τὸ ἐρυθρὸν ἐλκυστικόν, ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῶν αὐτοκινήτων.

Οὶ κάτοικοι τοῦ Ντούσελντορφ, ἐνθυμοῦνται μὲ τὴν σημερινὴν κατάληψιν τῆς πόλεως των ὑπὸ Συμμαχικῶν στρατευμάτων, ὅτι και ὁ Ναπολέων εἶχε περάσει ἀπὸ τὴν πόλιν των ὡς νικητῆς, ὁ δὸν Χάινε τὸν εἶχε ἰδῆ ἐκεῖ διὰ πρώτην φοράν. Ἐγραψε μάλιστα «τὴν χαρὰν του ὅτι εἶδε τὸν Ναπολέοντα νὰ διατρέχῃ ἐπὶ τοῦ λευκοῦ του ἵππου τὴν λεωφόρον τοῦ Χοφγκάρτεν, παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἀστυνομίας.

Ἀλλὰ ὁ Χάινε ὁ ὅποιος ἔγραψε ἐπίσης ὅτι ὁ Ἀυτοκράτωρ δὲν εἶχε

παρὰ νὰ εἶπῃ μίαν λέξιν και ἡ Προσοσία δὲν θὰ ὑπέρχε πλέον», εἶχε τραφῆ μὲ τὸ Παρισινὸν πνεῦμα, και ἐθαύμαζε τὸν Ναπολέοντα ὅπως ἀπηχθάνετο τὴν Προσοσίαν. Ἦτο ποιητῆς... και οἱ ποιηταὶ λέγουν πάντοτε τὴν ἀλήθειαν.

Οά Γάλλοι ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον κατὰ τῆς ἀκρίβειας τῆς ζωῆς. Και παραπονοῦνται ὅτι ἡ τιμὴ ὅλων τῶν πραγμάτων ἐμετριάσθη, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους ἐξακολουθοῦν νὰ ἀκριβοπληρώνονται. Και ὅμως ὑπάρχουν και ὑπάλληλοι τῶν Γαλλικῶν ἀποικῶν οἱ ὅποιοι δὲν στοιχίζουν παρὰ εἰς τὸ Γαλλικὸν δημόσιον. Εἰς τὴν Μαυριτανίαν τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς, Γαλλικὴν ἀποικίαν ἡ γενικὴ διοίκησις πληρώνει τοὺς ὑπαλλήλους τῆς 3,50 φράγκα ἡμερησίως. Τὸ προσωπικὸν τοῦ Γεωργικοῦ τμήματος ἀμειβεται διὰ 60 φράγκων μηνιαίως, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῆς δημοσίας ἐκπαίδευσως μισθοδοτεῖται διὰ 400 φράγκων τὸ ἔτος!

Ο χορὸς πολὺ ἀπέχει ἀκόμη ἀπὸ τοῦ νὰ γίνῃ τέλειος. Σήμερον χορεύουν ἄσχημα. Ἀλλ' ὁ χορὸς, ὅπως και ὅλα τὰ πράγματα εἰς αὐτὸν τὸν μάταιον κόσμον πρέπει νὰ ἐκτελέσουν τὸν κύκλον τῆς ἐξελιξέως των ὅπως ἀπολήξουν εἰς ὀρισμένους τύπους πράγματι κλασσικῶν χορῶν. Αὐτὰ και ἄλλα πράγματα ἐλέχθησαν εἰς τὸ κογκρέσσον τῶν καθηγητῶν τοῦ χοροῦ εἰς Παρισίους, τὸ ὅποιον συνήλθεν ὅπως ρυθμίσει τοὺς νεωτέρους χοροὺς και ὅπως ἐπαναφέρῃ τὸ λησμονηθὲν βάσις. Ἡ πλειοψηφία τῶν μελῶν τοῦ κογκρέσσου ἀπεδείχθη δυσηρεστημένη ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν χορεύουν σήμερον και βαρεῖται φράσεις ἐξεστομίσθησαν κατὰ τοῦ φῶξ-τρότ, τοῦ ταγκὸ και τοῦ ζάξ-μπάντ.

Ἀνεγνωρίσθη ὅμως ὅτι κατέστησαν ἤδη ἕξεις διὰ τὸ κοινόν, τῶν ὀπίων δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀπαλλαγῇ εὐκόλως διὰ λόγους ἀσθητικῆς και ἠθικῆς. Ὁ τελευταῖος ἄμερικανικὸς χορὸς, ὁ σύμῃ, ὑπέστη και αὐτὸς σφοδρὰν ἐπίθεσιν. Ἐδόθη ὅμως ἡ ἀπάντησις ὅτι τὸν ἀποστρέφονται διότι δὲν ἐκμανθάνεται εὐκόλως.

Ἐν τέλει ἐγένετο λόγος και περὶ τοῦ βάσις. Εἰς μαέστρους, ὀμιλῶν περὶ αὐτοῦ, ἀνέφερον ὅτι εἶχε συνθέσει κάποτε ἐν, τὸ ὅποιον ἦτο τόσον ἠθικὸν και κόσμιον, ὥστε τὸ ἀμείρωσεν εἰς τὸν καρδιάλιον Ντυμποῦ ὅστις τὸν ἠγαρίστησε δι' αὐτό.

Ο τραγικῶς ἀποθανὼν ἐκ πείνης δῆμαρχος τοῦ Κόρκ τῆς Ἰρλανδίας Μάκ Σβίνεῦ ἦτο εἰς τῶν καλλιτέρων συγγραφέων. Τὸ φιλολογικὸν παράρτημα τῶν «Τάϊμς» ἀναλύει τὰ πολιτικὰ ἄρθρα του τὰ ὅποια ἐξεδόθησαν ἐσχάτως εἰς βιβλίον. Ὁ συγγραφεὺς λέγει. «Εἶνε δυσκολώτερον νὰ ζήσῃ τις μικρὰν ζωὴν παρὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ θαρραλέον θάνατον. Πολλοὶ ἄνθρωποι γνωρίζουν νὰ ἀποθνήσκουν δι' ἓν ἰδανικόν. Μὰ πολλοὶ ὀλίγοι γνωρίζουν νὰ ἐκλέγουν τὸ ἰδανικόν των».

ἩΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Π. Δ. Ζάκυνθον, ἐλάβομεν εὐχαριστοῦμεν. — Δα. Μπήλιω Οἰκονόμου Μεσολόγγιον ἀπέριους εὐχαριστίας. — Α. Ἀτωνιδὴν Ἀδριανούπολιν ἐκ τῶν πρετέρων εὐχαριστοῦμεν. — Νικολ. Χατζιδάκην Ἡράκλειον τὰ γραφόμενά σας ἐνισχύουν τὰς βλέψεις μας διὰ τὴν μέλλουσαν ἐξέλιξιν τοῦ περιδικοῦ μας. — Ξενοφ. Παπαμιχαὴλ Λαζαράδες εὐχαριστῶ διὰ κρίσεις σας. — Πετρ. Γατρίδην Χίον δελτάριον ἐλήφθη, θὰ συμμορφωθῶμεν. — Ν. Ἰωαννιδὴν Κέρκυραν κατάλογον στέλλομεν εὐχορστοῦμεν. — Σ. Γουλιὴν Κέρκυραν Γρηγορίαν Παπουτάνη Χανιά Σ. ἐφ. Βερούκιον ἐταῦθα. Νικ. Συρόπουλον Μυριόφυτον συνδρομαὶ ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. — Ρήγαν Ρηγόπουλον Τρίπολιν ἡ ἐπιστολή σας μᾶς ἐνισχύει ὡς τὸ ἔργον μας εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Ἀναγνώστας Ἐθνικῆς Ζωῆς Ἡράκλειον δὲν θὰ λείψῃ τὸ μυθιστόρημα θὰ προσπαθήσωμεν νὰ σὰς εὐχαριστήσωμεν.

450

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Ο ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

“ΑΓΚΥΡΑ,,

ΕΚΔΙΔΕΙ ΕΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ

“ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΙ

ΚΑΙ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ

ΠΟΛΕΜΟΙ,,

ΤΗΣ Α. Υ.

ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ